

“Όταν οι φύλακες προδίδουν (Απάντηση θ' στην Ίερά Μονή Γρηγορίου)

Ύπό Πατρός Νικολάου Δημαρά Δρος Ν.

ν Βαδίζοντες τήν άπλανή και ζωηφόρον όδόν, όφθαλμόν μέν έκκόψωμεν σκανδαλίζοντα, μή τόν αισθητόν αλλά τόν νοητόν. Οϊόν, εάν ό Ήπίσκοπος ή ό Πρεσβύτερος, οί όντες όφθαλμοί τής Έκκλησίας, κακώς άναστρέφονται και σκανδαλίζωσι τόν λαόν, χρή αύτούς έκβάλλεσθαι. Συμφέρον γάρ έστίν άνευ αύτών συναθροίζεσθαι εις ευκτήριον οϊκον, ή μετ' αύτών έμβληθηναι, ως μετά Άννα και Καϊάφα εις τήν γεένναν του πυρός.

Άγίου Μεγάλου Άθανασίου, Ρϋ 35, 22

“Καθολικήν Έκκλησίαν τήν όρθήν και σωτήριον τής εις αύτόν πίστεως όμολογίαν ... ό τόν όλων ειναί ό Θεός άπεφήνατο.” Άγίου Μαξίμου του Όμολογητοϋ (Ρ.ϋ. 90, 132)

Η Ίερά Μονή Γρηγορίου μέ τόν Μοναχό π. Βασίλειο, καθοδηγούμενο από τόν Γέροντά του, καθηγούμενο τής Μονής, π. Γεώργιο Καψάνη, ύποστηρίζει στίς δύο τελευταίες άπαντήσεις της στόν “Ο.Τ.” ότι σήμερα δέν έχουμε συνοδική κήρυξη τής αίρέσεως του Οϊκουμενισμοϋ παρά μόνον σποραδικές οϊκουμενιστικές ένέργειες διαφόρων Οϊκουμενιστών και πάντως ό Οϊκουμενισμός σήμερα ειναί σε ύφεση.

Κατά τούς Γρηγοριάτες Πατέρες ή αίρεσις του Οϊκουμενισμοϋ δέν ειναί προφανής και έπομένως δέν δικαιολογεϊται ή διακοπή τής κοινωνίας και ή άποτειχίση τών Όρθοδόξων από τούς Νεοημερολογίτες και Οϊκουμενιστές Ποιμένες κατά τούς ΙΕ' τής ΑΒ' Συνόδου και κατά τόν ΛΑ' τών Άγίων Άποστόλων.

Η στάση τής Μονής Γρηγορίου και τών άλλων Άγιορειτικων Μονων (Μνημονευτων), που έλέγχουν αυστηρά τίς διάφορες οϊκουμενιστικές έκδηλώσεις, συμπροσευχές μετά αίρετικων, συνιερουργίες μετά του Πάπα, ένωτικές συμφωνίες ειναί, κατά τούς Γρηγοριάτες Μοναχούς, ή ένδεδειγμένη πατερική στάση. Κατ' έξαιρέση έπιτρέπεται ή διακοπή τής κοινωνίας, όταν κηρύσσεται προφανής αίρεση, ένω επιβάλλεται ή διακοπή τής κοινωνίας μόνον όταν ύπάρξη ένωση μέ καταδικασμένους από Οϊκουμενική Σύνοδο ή μεγάλες τοπικές ή Πανορθόδοξες Συνόδους αίρετικούς, διαφορετικά ειναί καλύτερα νά παραμένουν οί Όρθόδοξοι σε κοινωνία μέ τούς ποιμένες αύτούς και νά αναμένουν καταδίκη τους από τήν Έκκλησία, γιατί στό κάτω-κάτω ποτέ δέν καταδικάστηκε κανείς κληρικός έπειδή δέν διέκοψε τήν κοινωνία μέ τόν κακόδοξο ποιμένα του πρό συνοδικής διαγνώμης.

Άποδείξαμε στην προηγούμενή μας άπάντηση ότι εδώ και πολλές δεκαετίες έχουμε Συνοδική κήρυξη τής αίρέσεως του Νεοημερολογιτικοϋ-Οϊκουμενισμοϋ μέ έπίσημες Συνοδικές πράξεις τόσο του πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως και του πατριαρχείου Άντιοχείας, όσο και πολλων τοπικων “όρθοδόξων έκκλησιων” και πρωταρχικά τής Ελλάδος, που επιβάλλει στους Όρθοδόξους Χριστιανούς τήν διακοπή τής κοινωνίας μέ τούς κακοδόξους ποιμένες και μέ όσους κοινωνοϋν μέ αύτούς:

1ον: Συνοδικά κηρύχτηκε ό Οϊκουμενισμός από τό πατριαρχείο τής Κωνσταντινουπόλεως μέ τήν πασίγνωστη Οϊκουμενιστική Έγκύκλιο του 1920 προς όλες τίς αίρετικές “έκκλησίες”, τίς όποιες άποκαλει συγκληρονόμους τής Βασιλείας και συσώμους του σώματος του Χριστου, βλασφημώντας στο 9ο άρθρο του Συμβόλου τής Πίστεως, (“Πιστεύω εις Μίαν, Άγιαν, Καθολικήν και Άποστολικήν Έκκλησίαν”, τήν Όρθόδοξον). Μέ τήν έγκύκλιον αύτή κηρύχτηκε συνοδικά και έπίσημα ή καινοφανής έκκλησιολογική αίρεση του Οϊκουμενισμοϋ και μέχρι σήμερα έφαρμόζεται κατά γράμμα, χωρίς νά ανακληθῆ ποτέ.

2ον: Συνοδικά ἔγινε ἡ ἀποδοχή τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, παρά τήν ἐκπεφρασμένη πανορθόδοξα ἀντίθετη γνώμη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στίς μεγάλες Συνόδους τοῦ 1583, 1587 καί 1593 καί τή σταθερή ἀρνηση τῆς Ἐκκλησίας ἐπί 350 χρόνια νά ἀποδεχθῆ Νέον Ἑορτολόγιον: Πασχάλιον καί Μηνολόγιον. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἀναθεματίσει μέ φρικτά ἀναθέματα ὅποιον τολμήσει νά δεχθῆ Νέον Μηνολόγιον καί Νέον Πασχάλιον. Ἡ Ἑλλάδα, ἡ Ρουμανία, ἡ Βουλγαρία, ἡ Κύπρος, ἡ Ἀλεξάνδρεια καί ὅλες οἱ Νέες λεγόμενες χῶρες ἔχουν δεχθεῖ συνοδικά τό Νέο ἡμερολόγιο. Ἡ Ἀρχιεπισκοπή Φινλανδίας ἔχει εἰσαγάγει καί τό Νέον πασχάλιον συνεορτάζουσα μέ τόν Πάπα!

3ον: Μέ τήν Συνοδική ἀρση τῶν ἀναθεμάτων κατά τοῦ Παπισμοῦ τό 1965 ἀπό τό πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί τόν ἀποστάτη Ἀθηναγόρα θλασφημεῖται τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ὡς μή ἀρτίως λαλήσαν στήν Ἐκκλησία ἐπί 1000 περίπου χρόνια, πού ἀναθεμάτιζε τόν Παπισμό! Κατά τήν Ἁγία Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδο ὅποιος "διεκδικεῖ", δηλ. ἐπιχειρεῖ νά ἀθώωση ἀμετανοήτους αἰρετικούς, ὅπως εἶναι οἱ Παπικοί, ἔχει τό ἀνάθεμα. (Mansi, 12, 1003 καί 13, 408, καί Μ. Φωτίου "Νομοκάνων", Σ.Ι.Κ. τ. 1, σελ. 261 καί Ἁγίου Μάρκου Ἐφέσσου τοῦ Εὐγενικοῦ, Μαῶῦᾶ, 31 Β', 1311).

4ον: Μέ συνοδικές ἀποφάσεις μετέχουν ὅλες οἱ Τοπικές Ἐκκλησίες, πλήν τοῦ Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων καί τῆς Γεωργίας, στό συνονθύλευμα τοῦ Σατανᾶ, τό Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν λεγομένων "ἐκκλησιῶν". Ἡ "ἐκκλησία" τῆς Ἑλλάδος καί τό πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶναι μάλιστα ἰδρυτικά μέλη. Καί μόνον ἡ συμμετοχή στό Π.Σ.Ε. αἶρει τήν ὑπόσταση μιᾶς "ἐκκλησίας" ὡς Ὁρθόδοξης.

5ον: Τό πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας μετά ἀπό συνοδική ἀπόφαση κοινωνεῖ καί λειτουργικά-μυστηριακά μέ τίς μονοφυσιτικές "ἐκκλησίες" τῆς Ἀνατολῆς, πού εἶναι καταδικασμένες ἀπό τέσσαρες Οἰκουμενικές Συνόδους.

Ἀποδείξαμε ἐπίσης ὅτι ὄχι μόνον πρό Συνοδικῆς Διαγνώμης ἐπιβάλλεται ἡ διακοπή τοῦ μνημοσύνου τοῦ κηρύσσοντος αἵρεσιν ἀλλά καί μετά ἀπό συνοδικήν διαγνώμην, ἡ ὁποία δέν εἶναι Ὁρθόδοξος. Αὐτό ἔγινε γιά παράδειγμα μετά τήν εἰκονομαχικήν Σύνοδον τοῦ 754, πρίν συγκληθεῖ ἡ Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος (787). Οἱ Ὁρθόδοξοι-Εἰκονόφιλοι δέν κοινωνοῦσαν μέ τούς Εἰκονομάχους καί ὄφειλαν νά μή κοινωνοῦν κατά τά πρακτικά τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς.

Ἡ διακοπή τῆς κοινωνίας συνεχίσθηκε καί μετά τήν θ' Εἰκονομαχικήν Σύνοδον τοῦ 815, ἡ ὁποία ἀκύρωσε τήν Ζ' Οἰκουμενικήν καί ἐπεκύρωσε τίς ἀποφάσεις τῆς α' Εἰκονομαχικῆς συνόδου. Καί σύμφωνα μέ ὅλους τούς ἐρμηνευτές, Ζωναρά, Βαλσαμῶνα, Ἀριστηνό, Ἅγιο Νικόδημο Ἀγιορείτη, τούς Ὁσιομάρτυρες τούς ἐπί Λατινόφρονος Βέκκου μαρτυρήσαντες καί κατά τόν Ἅγιο Μάρκο τόν Εὐγενικό, οἱ Ὁρθόδοξοι ὀφείλουν νά ἀποτεριχίζονται ἀπό τούς ἐπισκόπους πού κηρύσσουν αἵρεσιν, κυρίως καί κατ' ἐξοχήν, πρό συνοδικῆς διαγνώμης. Ἡ μετά τήν Οἰκουμενική συνοδική κατάκριση τῆς αἵρέσεως ἀποτεριχίση εἶναι αὐτονόητος! (Γιά τίς σχετικές ἀναφορές βλ. τό ἡμέτερον "Ἅγιοι Κολλυβάδες" τεῦχος 28, σελ. 4 ἐπ. καί "Ο.Τ." ἀριθμ φύλ. 1391, 1392).

Τά ἀνωτέρω ἀποτελοῦν ἀπόρροια καί τῆς κοινῆς λογικῆς!

Καί αὐτό γιά τόν ἀπλούστατο λόγο ὅτι σέ καιρό αἵρέσεως συγκαλοῦνται πολλές σύνοδοι, πού εἶναι κακόδοξες καί ἀντινομοθετοῦν στήν Ὁρθοδοξία, καί δὴ συγκαλοῦνται ... ὡς οἰκουμενικές(!) ἀπό τούς ἔχοντες τήν ἐξουσία καί τούς συμμαχοῦντες μέ τόν Καίσαρα! Αὐτές τίς συνόδους εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά τίς ἀναγνωρίσουμε; Ποιό θά εἶναι τό κριτήριον πού θά μᾶς ὀδηγήσῃ μέ ἀσφάλεια στό νά ἀκολουθήσουμε τήν Ὁρθοδοξία μεγάλη Σύνοδο; Πῶς θά εἴμαστε σίγουροι ὅτι ἀκολουθοῦμε τήν Ἐκκλησία. Μήπως ὁ μέγας ἀριθμός τῶν ἐπισκόπων πού θά συμμετέχουν σέ αὐτήν ἢ θά πρέπη νά ἀκολουθήσουμε αὐτή τήν Σύνοδο πού θά μᾶς παρουσιάσουν μέ μεροληπτική μονομέρεια τά μέσα μαζικοῦ ἀποπροσανατολισμοῦ τῆς σήμερον ὡς "μεγάλη καί ὑπερτελῆ"; Μά δέν εἴχαμε στήν ἐκκλησιαστική μας ἱστορία πολλές καί πολυάριθμες συνόδους, πού δογματίσαν ἐσφαλμένα καί συντάχθηκαν μέ τούς αἰρετικούς, 449 στήν Ἐφεσσο, 754 καί 815 στήν Κωνσταντινούπολιν; Μήπως πάλι θά πρέπη νά ἀκολουθήσουμε ἐκείνη τή Σύνοδο πού θά ὑποστηρίξουν οἱ ἰσχυροί τῆς γῆς;

Ἐάν, λοιπόν, σήμερα συγκληθεῖ Σύνοδος -("Μεγάλη" καί "Οἰκουμενική", ὅπως ἐτοιμάζεται!)- ἀπό τούς Νεοημερολογίτες - Οἰκουμενιστές καί Λατινόφρονες καί καταδικάση ἐμᾶς τούς Ὁρθοδόξους, ἐπειδὴ τούς ἐλέγχουμε γιά τήν προδοσία τῆς Πίστεως, θά εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά τούς ἀναγνωρίσουμε καί νά τούς ὑποταχθοῦμε;

Ποιοί θά ἀποτελέσουν τά μέλη αὐτῆς τῆς ψευδοσυνόδου;

Ὁ Λατινόφρων καί Οἰκουμενιστής "πατριάρχης" σας Βαρθολομαῖος πού συνιερουργεῖ μέ τόν Πάπα, τούς ἀλλοθρήσκους, μουσουλμάνους καί βουδιστές καί τίς ἱεροφορεμένες ἱέρειες τοῦ σατανᾶ προτεστάντριες παστορίνες;

Μήπως ὁ μέγας Οἰκουμενιστής Δαμασκηνός Ἑλβετίας, πού ἡ Θεία Δίκη ἐσχάτως ἐξεδίκησε τίς ἀμέτρητες προδοσίες του καί τόν χτύπησε ἐγκεφαλικά, γιατί ἐποφθαλμιοῦσε τό Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων;

Μήπως ὁ Λατινόφρων συνιερουργός τοῦ Πάπα καί Οἰκουμενιστής Γερμανίας Αὐγουστίνος;

Μήπως ό συγκρητιστής Γρηγόριος Μ. Βρετανίας πού πρωτοστατεί σέ κάθε πανθηρησκειακή και οικουμενιστική έκδήλωση ακόμη και μέ Μουσουλμάνους;

Μήπως ό Οικουμενιστής Μιχαήλ Αύστρίας μέ τή μυστηριακή κοινωνία πού έχει μέ τούς προτεστάντες;

Μήπως ό άνεκδιήγητος Στυλιανός Αύστραλίας πού έχει ίσοπεδώσει τά πάντα και είναι απαράδεκτος και από τούς ύμετέρους συντηρητικούς;

Μήπως ό συγκρητιστής και Οικουμενιστής Άναστάσιος Άλβανίας, πού ανάβει κεριά στό βωμό των δαιμόνων σέ πανθηρησκειακές έκδηλώσεις και τελετουργίες;

Μήπως ό συνιερουργός του πάπα "πατριάρχης" Ρουμανίας Θεόκτιστος;

Μήπως ό κοινωνός των Μονοφυσιτών της Άντιοχείας "πατριάρχης" Ίγνάτιος;

Μήπως ό άθεολόγητος Οικουμενιστής "πατριάρχης" Άλεξανδρείας Πέτρος;

Μήπως ό Λατινόφρων "πατριάρχης" Μόσχας Άλέξιος;

Μήπως ό μετά είδωλολατρών γυναικών μετά του εύαγγελίου εισοδεύων σέ είδωλολατρική τελετή Σωτήριος του Καναδά;

Μήπως ό λαϊκιστής "άρχιεπίσκοπός" σας Χριστόδουλος ό και Λατινόφρων άποδεικνυόμενος; Ό έναγκαλιζόμενος τούς έχθρούς της Παναγίας μας και του Υίου της, τόν Πάπα και τούς καρδινάλιους, ό συμπροσευχόμενος μετά των Λατίνων και άσπαζόμενος μέ λειτουργικό άσπασμό αυτούς στό Ναό τους κατά τήν τέλεση της κηδείας του επισκόπου των Παπικών; Ό πρωτοστατών για νά κάμψη τίς αντίρρήσεις των συνοδικών της "έκκλησίας" σας και για νά δεχθούν τό θηρίον, κατά τήν Γραφήν, και αντίχριστον, κατά τόν Άγιον Κοσμάν τόν Αίτωλόν, Πάπαν; Ό συντάσων και έξαγγέλων κοινά μηνύματα μετά του δικεράτου θηρίου της Ρώμης από τόν Βράχο του Άρείου Πάγου και κηρύσσων αίρεσιν γυμνή τή κεφαλή ότι ό παπισμός είναι έκκλησία και δέν επιτρέπεται νά κηρυχτή μετάνοια και έπιστροφή στους αίρετικούς Παπικούς, για νά κατηχηθούν και νά βαπτιστούν!

Όσο και νά προσπαθήτε π. Γεώργιε και π. Βασίλειε δέν θά βρῆτε έλαφρυντικά για τήν συνηγορία σας στην συντελουμένη προδοσία της άμωμήτου Όρθοδόξου Πίστεως μας.

Και μή θέλετε νά παρουσιάσετε τήν προδοσία της Πίστεως ως τάχα κάποιες σποραδικές παραβάσεις Ίερών Κανόνων πού και άλλοτε γίνονταν! Ξέρετε πολύ καλά ότι όταν γίνονται συμπροσευχές, συνιερουργίες, συλλειτουργίες και συμφωνίες μέ τούς αίρετικούς και άλλοθρήσκους τό προδιδόμενον είναι ή Πίστις! Δέν πρόκειται για κανονικές παραβάσεις, πού τάχα δέν δικαιολογούν τήν άποτειχισή μας από τούς ψευδεπισκόπους αυτούς. Ούτε μπορείτε νά πείσετε και τόν πιό άφελῆ ότι οι κανονικές παραβάσεις πού γίνονται στους Παλαιοημερολογίτες είναι αντίστοιχες μέ τίς παραβάσεις της Πίστεως των κακοδόξων ποιμένων σας. Οί Παλαιοημερολογίτες διακρατούν τήν ενιαίαν Πίστιν και Παράδοσιν των Πατέρων, τό Πάτριον έορτολόγιον, πολεμοϋν σθεναρά τόν Οικουμενισμόν, δέν συμπροσεύχονται μέ τούς αίρετικούς, δέν συνυπογράφουν κοινές δηλώσεις μέ τούς αίρετικούς, δέν κάνουν άναγνωρίσεις των προαιωνίων αίρετικων και ούτε λαμβάνουν μέρος σέ δαιμονικές πανθηρησκειακές τελετουργίες όπως οι ύμέτεροι έπίσκοποι!

Άρκει άπλά και μόνον τό άνοιγμα μιās πολιτικής έφημερίδας για νά διαπιστώση κανείς τόν τραγέλαφο και τίς άμέτρητες κανονικές παραβάσεις της ύμετέρας "έκκλησίας"! Τί νά προαναφέρῆ κανείς; Τά δύο πατριαρχεία της Βουλγαρίας, τούς τρεις πατριάρχες σας της Ούκρανίας, τή σχισματική σας έκκλησία των Σκοπίων, τά άμέτρητα σχίσματα της "έκκλησίας" σας στην Αύστραλία ή τό άσπονδο μίσος των έκκλησιαστικων σας οργανώσεων και τούς άτέλειωτους δικαστικούς άγώνες μεταξύ σας, όπου διαδραματίζονται φρικτές σκηνές πού κατασκανδαλίζουν τό ποιόνιο;

Ξέρετε πολύ καλά πώς δέν ύπάρχει άναλογία ανάμεσα στις κανονικές παραβάσεις -πού σημειωτέον στους Νεοημερολογίτες είναι άπείρως περισσότερες- και στό **ξεπούλημα της Πίστεως των Οικουμενιστών-Νεοημερολογιτών ποιμένων σας!**

Ξέρετε, έπίσης, πολύ καλά ότι δέν είναι δυνατόν νά παρουσιάζετε έγκλήματα του παρελθόντος για νά δικαιολογήσετε τά άπείρως μεγαλύτερα έγκλήματα και κακουργήματα περι τήν Πίστιν της σήμεραν.

Είναι σάν νά μας λέῃ ό κατ' έπάγγελμα είδεχθής κακοϋργος και δολοφόνος της σήμεραν, πού έχει δολοφονήσει και ληστέψει άμέτρητο πληθος ανθρώπων και συνελήφθη υπό των δικωτικων άρχων, ότι πρέπει νά άθωωθῆ γιατί ... τόν περασμένο αίωνα κάποιος δέν ... συνελήφθη και ... δέν καταδικάστηκε για τό έγκλημα πού έκανε σκοτώνοντας κάποιον για νά τόν ληστέψῃ!

Μήν πλανάσθε π. Γεώργιε και π. Βασίλειε! Τό έγκλημα παραμένει έγκλημα και τό κακούργημα, κακούργημα, όποτε και άν έγιναν.

Ό εποχή της Τουρκοκρατίας στην οποία αναφέρεσθε ήταν εποχή πού ή Πατρίδα μας βρισκόταν υπό τόν ζυγό των Άγαρινων. Δέν ύπῆρχε έλευθερία. Τά βιβλία ήταν δυσεύρετα. Έφημερίδες δέν ύπῆρχαν. Και άν κυκλοφορούσαν, τά νέα τά μάθαιναν λίγοι, άν τά μάθαιναν, και μέ χρόνια καθυστέρηση. Οί μετακινήσεις και οι μεταβάσεις από τόπο σέ τόπο διαρκούσαν μήνες και ή πληροφόρηση δέν ήταν άμεση! Όποιες παραβάσεις έγιναν είχαν τοπικό και πρόσκαιρο χαρακτήρα. Και άν δέν ύπῆρξε ή έπιβαλλόμενη αντίδραση δέν σημαίνει ότι

ἀμνηστεύονται τὰ ἐγκλήματα καί οὔτε εἶναι δυνατόν νά παρουσιάζονται ὡς πρότυπα πρὸς μίμηση τῆ σημερινή ἐποχή τῆς παγκοσμιοποιήσεως τοῦ Νεοσημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Οὔτε τότε εἶχε ἀνατραπεῖ ἡ ἐορτολογική καί λειτουργική ἐνότητα τῶν Ὁρθοδόξων συνοδικά μέ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου. Ἐάν εἶχαν γίνει ὅλα αὐτὰ θὰ βλέπατε τὴν ἀντίδραση τῶν Ἁγίων Κολλυβάδων, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλους ἐξόρισαν, ἄλλους ἐβασάνισαν καί ἄλλους ἐφόνευσαν ἐπειδὴ δὲν δέχονταν τὰ μνημόσυνα καί τίς γονυκλισίες τῆς Κυριακῆς. Δὲν δέχονταν δηλ. καινοτομίες καί ἐκκοσμίκευση τῆς Ἐκκλησίας. Καί ἀγωνίστηκαν ἕως ἐξορίας καί θανάτου ἐναντίον αὐτῶν τῶν παραβάσεων τῆς Παραδόσεως. **(Ἄλλὰ γιὰ τοὺς Ἁγίους Κολλυβάδες ἐτοιμάζουμε ὀλοκληρωμένη μελέτη, ὅπου φωτίζονται πολλές πτυχές τῆς διδασκαλίας καί τῆς ζωῆς τοῦ ἀναγεννητικοῦ, ὄχι μόνον γιὰ τὴν Πατρίδα μας, Κολλυβαδικοῦ κινήματος.)**

Ἐναντιώτως, σήμερα, σέ δευτερόλεπτα πληροφοροῦμαστε ὄχι μόνον τό τί συμβαίνει στὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ καί στό πιό ἀπομακρυσμένο σημεῖο τοῦ πλανῆτη, στὴν Αὐστραλία καί στὴν Ἀμερική καί μάλιστα ἔχοντας τὴ δυνατότητα τῆς ἀμεσης πληροφορήσεως μέ ἤχο καί εἰκόνα πού ἀποτυπώνονται σέ δίσκους καί σέ ἔντυπα μέσῳ τοῦ ἠλεκτρονικοῦ τύπου καί ἄρα ἀμεση καί τεκμηριωμένη εἶναι καί ἡ ἀντίδρασή μας!!!

Ἡ στάση μας στὴν προδοσία τῆς Πίστεως εἶναι ἡ ἴδια μέ ἐκείνη τῶν Ἁγίων Πατέρων:

Ἀποτείχιση. Διακοπή τῆς κοινωνίας μέ τοὺς κακοδόξους.

Αὐτό μόνο τρέμουν οἱ Οἰκουμενιστές-Νεοσημερολογίτες.

Ἐσᾶς πού ὑποτάσσεστε μέ κάποιες διαμαρτυρίες δὲν σᾶς ὑπολογίζουν καθόλου. Σᾶς μαλώνουν καί σᾶς ἀπειλοῦν καί ξαναμαζεύεστε στό καβούκι σας!

2. Τά κριτήρια τῆς Ὁρθοδοξίας καί τῶν Ἁγίων Πατέρων γιὰ τὴν ἀποτείχιση

Ἄλλα εἶναι, ἐπομένως, τὰ κριτήρια πού ἔθεσαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας, Ἅγιο Καθηγούμενε, π. Γεώργιε, καί π. Βασίλειε, τὰ ὁποῖα ὁδηγοῦν τοὺς Ὁρθοδόξους καί τοὺς προστατεύουν ἀπὸ τὴν πλάνη καί τὴν κακοδοξία τῶν σχισματοαιρετικῶν ποιμένων διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Ποιά εἶναι αὐτά ;

Τά ἐξηγοῦμε ἐν συντομίᾳ κατωτέρω:

Στὴν Καθολικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἡ Πίστις καί ἡ Παράδοσις δὲν μεταβάλλονται, μένουν ἀναλόιωτα μέσα στό χρόνο.

Ὅσον ἀφορᾷ τό ἀναλλοίωτο τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως θὰ πρέπει νά τονίσουμε γιὰ πολλοστή φορὰ ὅτι **Παράδοσις εἶναι ἡ ἐξουσία νά διδάσκει κανεὶς, νά ὁμολογῇ, νά δίνει μαρτυρία καί νά κηρύσσει στηριζόμενος στό βάθος τῆς ἐμπειρίας τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία παραμένει πάντα ἡ ἴδια καί ἀναλλοίωτη.**

Καί αὕτη ἡ ἐξουσία τοῦ διδάσκειν περιλαμβάνεται στὴν Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ καί στηρίζεται σ' αὐτήν. Ἡ Ἀποστολικότητα τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐξαντλεῖται στό ἀδιάσπαστο τῆς ἀλυσίδας τῆς Ἱερατικῆς Διαδοχῆς ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους μέχρι σήμερα. Ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ νοεῖται μόνον μέσα στὴν πιστότητα τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως χωρὶς τὴν ὁποία δὲν ὑπάρχει κανονικὴ Διαδοχὴ, ἔστω καί ἂν ἡ ἀλυσίδα τῶν ἐπισκοπικῶν χειροθεσιῶν φτάνει μέχρι τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους.

Ὅταν οἱ Νεοσημερολογίτες Ἐπίσκοποι ἀκολουθοῦν δικούς τους δρόμους πρὸς τὸν Οἰκουμενισμό, τὴν αἵρεση καί τὴν καινοτομία, τότε δὲν ἐκφράζουν καί δὲν μαρτυροῦν τὴν Πίστη καί τὴν ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν διατηροῦν πιστὰ τὴν Ἀποστολικὴ καί Πατερικὴ Παράδοση.

Ἡ Ἱεραρχία τότε μόνον διδάσκει κατὰ ἓνα Καθολικὸ τρόπο, ὅταν ἀληθινὰ κρατῇ καί συμπεριλαμβάνη τὴν Ἐκκλησία μέσα στὸν ἑαυτὸ της.

Ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ ἐκφράζεται καί νοεῖται μόνον μέ τὴν πιστότητα στὴν Ἀποστολικὴ Παράδοση καί τὴν τήρηση τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως.

Στό ἀδιαχώριστο τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καί τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως βρίσκεται ἡ πληρότητα τῆς Πεντηκοστῆς.

Καί ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι, οἱ "Παλαιοσημερολογίτες", ὅπως ὅλοι οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας ἀγωνιζόμαστε νά κατέχουμε καί νά κρατᾶμε ἐκεῖνο τό ὁποῖο παντοῦ, πάντοτε καί ὑπὸ πάντων ἐπιστεύθη. Διότι ὄντως καί κυρίως αὐτό εἶναι τό γνώρισμα τῆς Καθολικότητος τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τό νά στοιχιζόμετε ἀκολουθώντας στὴν ζωὴ, στὴν ὁμολογία καί στὴν Πίστη, τό σύνολον τῶν Ἁγίων Πατέρων, τὴν Θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν, τό μυστικὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί ὅσους ἀπὸ τὴν στρατευομένην Ἐκκλησία στοιχίζονται μέ Ἐκείνην.

Παραμένουμε οἱ Ὁρθόδοξοι ἐνωμένοι μέ τό σῶμα τῶν Μαρτύρων καί τῶν Ὁμολογιτῶν, τῶν Ὁσίων καί τῶν Δικαίων πού πάντοτε καί παντοῦ, ἐξ ἀρχῆς καί μέχρι τέλους κήρυξαν καί παρέδωσαν, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα παρέλαβαν ἀπὸ τοὺς προγενέστερους Θεοφόρους Ἁγίους καί ἀπὸ τίς Ἅγιες Οἰκουμενικές, Πανορθόδοξες καί Τοπικές Συνόδους, ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους καί τὸν ἴδιον τὸν Κύριόν μας καί Θεμελιωτὴν τῆς Ἐκκλησίας μας Ἰησοῦν Χριστόν.

"Στοιχοῦμεν", λοιπόν, "ἐπόμενοι τῷ συνόλῳ, τῇ ἀρχαιότητι, τῇ συμφωνίᾳ".

Αὐτό εἶναι τό κριτήριον τοῦ Καθολικοῦ Δόγματος καί τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βιώματος τῆς Μιᾶς, Ἁγίας,

Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. **Εἶναι πᾶν ὅ,τι, πάντοτε καί ὑπό πάντων ἐπιστεύθη καί συμφωνεῖ "ἐπόμενον τῷ συνόλω, τῇ ἀρχαιότητι καί τῇ συμφωνίᾳ."**

Ἄς ρωτήσουμε τώρα τοὺς Νεοημερολογίτες:

Ποῖο ἑορτολόγιον ἀνταποκρίνεται στό κριτήριον τοῦ καθολικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βιώματος; Τό Πάτριον ἢ τό Νέον;

Ποιά λειτουργική τάξις νηστείας καί λατρείας ἀνταποκρίνεται στίς ἀπαιτήσεις τούτου τοῦ κριτηρίου; Ἡ καινοτομία τῶν Νεοημερολογιτῶν ἢ ἡ Πατροπαράδοτη τάξις τῶν Ἀγίων Πατέρων τοῦ κοινοῦ Πατρώου Ἑορτολογίου;

Εἶναι φανερό ὅτι τό κριτήριο τῆς Καθολικότητος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δόγματος καί τοῦ λειτουργικοῦ βιώματος δέν ἔχει νά κἀνη τίποτε μέ τό ὑποκειμενικό, "ἂν πειράζῃ ἢ δέν πειράζῃ" πού τάχα "μόνον διορθώθηκε τό ἑορτολόγιο" ἀπό ἐσᾶς τοὺς Νεοημερολογίτες. Γιατί μέ αὐτόν τόν τρόπο ἐσεῖς οἱ Νεοημερολογίτες ὡς γνώμονα, κριτήριο καί πρόφαση τῶν μεταρρυθμίσεων καί τῶν καινοτομιῶν ἔχετε τόν ἴδιο τόν ἑαυτό σας. Ἔτσι ὁμως ἔρχεστε σέ ἀντίθεση μέ τό ἀναλλοίωτο βίωμα καί τήν ἀλάνθαστη μαρτυρία τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας:

Μέ ὅ,τι πάντοτε, παντοῦ καί ὑπό πάντων ἐπιστεύθη.

Ἐμεῖς τό ἐκκλησιαστικό μας βίωμα, δηλαδή τό νά μή συμπροσευχόμαστε μέ αἰρετικούς, οὔτε νά συνεορτάζουμε μέ αὐτούς, τό νά ἀποστρεφόμεθα τόν οἰκουμενισμό καί τόν πανθηρησκειακό συγκρητισμό, τό νά νηστεύουμε, νά λειτουργοῦμαστε καί νά ἑορτάζουμε μέ τό ἀείποτε Ἑορτολόγιο τῆς Καθολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τό ἔχουμε παραλάβει ἀπό τοὺς Ἀγίους Πατέρες.

Ἔσεῖς ἀπό ποιόν παρελάβετε τήν Νεοημερολογιακή καινοτομία, τή συνιερουργία μέ τόν Πάπα, τίς συμπροσευχές μέ τοὺς προτεστάντες, τοὺς πάστορες καί τίς παστόρισσες, τοὺς βουδιστές καί τοὺς μουσουλμάνους καί ὄλο τό συνονθύλευμα τοῦ Σατανᾶ;

Παράδοσις εἶναι τό νά μή ἑορτάζουμε μαζί μέ τοὺς ἑτεροδόξους, πράγμα τό ὁποῖο καταλύθηκε ἤδη μέ τήν εἰσαγωγή τοῦ Νέου ἡμερολογίου. Ἡ Πατροπαράδοτος νηστεία τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων πολλές φορές καταργεῖται μέ τό Νέον ἡμερολόγιον ἢ περιορίζεται σέ μία ἢ δύο ἡμέρες!! Σημειωτέον ὅτι ἡ νηστεία αὐτή εἶναι Παράδοσις μέσα εἰς τήν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν ἤδη ἀπό τοὺς πρώτους χριστιανικούς χρόνους, ὅπως ἀναφέρεται στήν ἐπιστολή τοῦ **Μεγάλου Κωνσταντίνου** "Πρός τοὺς ἀπολειφθέντας ἐπισκόπους, περί τῶν ἐν τῇ Συνόδῳ τυπωθέντων" (βλ. **Θεοδωρήτου ἐπισκόπου Κύρου, Ἐκκλησιαστική ἱστορία, ἔκδοσις 1679, σελ. 34**). Μέ τήν κατάργησιν ἢ τήν περικοπή τῆς νηστείας τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ὑποπίπτουν οἱ Νεοημερολογίτες στό ἀνάθεμα τῆς ἐν Γάγγρα Τοπικῆς Συνόδου, ἢ ὁποία ἔχει κύρος Οἰκουμενικῆς, διότι οἱ διατάξεις τῆς ἔχουν κυρωθεῖ ἀπό Οἰκουμενική Σύνοδο. Ὁ 19ος Κανὼν τῆς ὀρίζει: **"Εἴ τις χωρὶς σωματικῆς ἀνάγκης τὰς παραδεδομένας νηστείας εἰς τό κοινόν καί φυλασσομένας ὑπό τῆς Ἐκκλησίας παραλύοι... ἀνάθεμα ἔστω..."**

Οἱ θεῖοι Πατέρες τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐπίσης ἀναθεμάτισαν "τοὺς προστιθέντας τι ἢ ἀφαιροῦντας ἐκ τῆς Καθολικῆς" (δηλ. τῆς Ὁρθοδόξου) "Ἐκκλησίας" καί ὄλα ὅσα ἐφεῦρον οἱ νεωτεριστές μετά τήν Ἁγίαν αὐτήν Οἰκουμενικήν Σύνοδον καί εἶναι "παρά τήν διδασκαλίαν καί ὑποτύπων τῶν Ἀγίων Πατέρων", δηλαδή παρά τήν Ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν. Ἐπομένως ἀναθεμάτισαν καί τήν καινοτομίαν τοῦ Νέου ἡμερολογίου καί τήν καινοφανῆ αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ :

"Νήφοντες ἐν πᾶσιν ἀποστολικῶς, τό ἰσόρροπον κρίνομεν, ἵνα πᾶσαν καινοφωνίαν, ὕφεσιν τε καί πλεονασμόν, ὡς ζιζάνια τῷ καθαρῷ σίτῳ ἐπισπαρέντα, ἀναβολῆς πάσης ἐκτός, ἐκτίλλωμεν ὡς τῆς ἀληθείας ἀντίθετα καί τῆς Ἐκκλησίας ἀντίμαχα. Τὰ γάρ ἐν αὐτῇ παραδοθέντα οὐκ εἰσὶ ναί καί οὐ, ἀλλὰ ναί εἰσὶν ἐν ἀληθείᾳ καί μένουσιν ἀρραγῆ καί ἀκράδαντα εἰς τοῦ αἰῶνος χρόνον..." (Πρακτικά Ζ' Οἰκ. Συνόδου, Μάδϋᾶ, Τόμος 12, σελ. 1002)... Πατέρες κηρύττουσι τέκνα ὑπακοῆς ἐσμέν καί ἐγκαυχώμεθα ἐν προσώπῳ μητρὸς τῇ παραδόσει τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας" (δηλ. τῆς Ὁρθοδόξου)...

"Ἡμεῖς τοὺς θεσμούς τῶν Πατέρων φυλάττομεν. Ἡμεῖς τοὺς προστιθέντας τι ἢ ἀφαιροῦντας ἐκ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀναθεματίζομεν... Ἡμεῖς κατὰ πάντα τῶν αὐτῶν θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν τὰ δόγματα καί πράγματα κρατοῦντες κηρύσσομεν ἐν ἐνὶ στόματι καί μιᾷ καρδίᾳ. μηδέν προστιθέντες, μηδέν ἀφαιροῦντες, τῶν ἐξ αὐτῶν παραδοθέντων ἡμῖν, ἀλλὰ τούτοις βεβαιούμεθα, τούτοις στηριζόμεθα... Εἴ τις πᾶσαν παράδοσιν Ἐκκλησιαστικὴν ἐγγραφόν τε ἢ ἀγραφον ἀθετεῖ ἀνάθεμα ἔστω..." (Μάδϋᾶ, Τόμος 23ος, σελ. 128 ἐπ.).

Ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος σφραγίζει τήν Πίστην καί ἐπικυρώνει τίς προηγούμενες Συνόδους. Κάθε καινοτομία καί κάθε παράβασις τῆς παραδόσεως εἶναι κάτω ἀπό φρικτὰ ἀναθέματα...

Τό Νέον ἡμερολόγιον καί ἡ καινοφανῆς αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ προσκρούουν στά κελεύσματα τοῦ θεηγόρου καί οὐρανοβάμονος Παύλου γιά τήν ἀκριβῆ τήρησιν τῶν Παραδόσεων: **"Στήκετε καί κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν"** (Β' Θεσ. β' 15) καί **"Σὺ δέ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καί ἐπιστώθης, εἰδὼς παρά τίνος ἔμαθες"** (Β' Τιμ. γ' 14) καί στίς Παροιμίες διαβάζουμε **"Μὴ μέταιρε ὄρια αἰώνια, ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες σου"** (Παροιμ. ΚΒ' 28).

Τὰ αὐτὰ διδάσκει καί ὁ **Μέγας δογματικός Θεολόγος** τῆς Ἐκκλησίας μας Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός γιά τήν τήρησιν τῆς Πίστεως καί τῆς Παραδόσεως:

"Πρῶτον μὲν οὖν ἀπάντων, οἷόν τινα τρόπον ἢ θεμέλιον τόν λογισμὸν καταπήξας, τήν τῆς

Ἐκκλησιαστικῆς θεσμοθεσίας συντήρησιν, δι' ἧς σωτηρία προσγίνεσθαι πέφυκε...

Μὴ καινοτόμει, μηδέ μέταιρε ὄρια αἰώνια, ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες σου...

Οὐκ ἀνεξόμεθα νέαν πίστιν διδάσκεσθαι...

Οὐκ ἀνεξόμεθα ἄλλοτε ἄλλα φρονεῖν καί καιροῖς μεταβάλλεσθαι... " (P.ŭ. 94,

1233 ἐπ.).

Αὐτά εἶναι τὰ κριτήρια τῆς Ἀγιωτάτης καί εἰρηνοχύτου Ὁρθοδοξίας!

Μέ αὐτά στοιχίζονται οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί!

Ὁ κάθε ἕνας προσωπικά ἔχει εὐθύνην νά κρίνη, νά ἐλέγῃ νά ἐξετάζῃ τήν διδασκαλία καί τήν πράξη τῶν ποιμένων του, ἂν συμφωνοῦν μέ τήν πράξη, τήν παράδοση καί τήν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας διά μέσου τῶν αἰώνων.

Καί ὅταν ἡ Πίστις μένη ἀπαρασάλευτη καί ἡ διδασκαλία ἀκαινοτόμητη, τότε εἶναι ὑποχρεωμένος νά ἀκολουθῇ τοὺς ποιμένες του πού ἐνεργοῦν καί ὑπακούουν ἐκεῖνοι πρῶτοι στά κελεύσματα τῶν τε Πανορθόδοξων καί Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῶν Ἀγίων Πατέρων, **σέ ὅ,τι πάντοτε παντοῦ καί ὑπό πάντων ἐπιστεύθη.**

Αὐτά τὰ ὁποῖα λέτε ἐσεῖς, π. Γεώργιε, καί π. Βασίλειε, εἶναι καινοφανεῖς θεωρίες, αἰολες καί παντελῶς ἀστήρικτες, πού δέν ἔχουν καμμία ἀναφορά στήν ἐνιαῖα Ἀγιοπατερική Παράδοση.

Τό νά ἐορτάζουν ταυτοχρόνως ὅλες οἱ Ἐκκλησίες μίαν καί τήν αὐτήν Ἑορτήν καί νά ἐπικρατῇ ἡ αὐτή τάξις ὡς πρός τίς νηστείες ἐν γένει Χριστουγέννων, Ἀγίων Ἀποστόλων, Δεκαπενταυγούστου, τῆς Ἀποτομῆς τῆς Κεφαλῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου, τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, σέ ὅλες τίς Ἐκκλησίες, εἶναι Παράδοσις καί Ὁρος καί Κανών.

Ἡ ἀνάγνωσις ὀρισμένων Εὐαγγελίων κατὰ ὀρισμένες Κυριακές καί ἡ τάξις τούτων, τήν ὁποῖαν ἀνέτρεψε ἡ εἰσαγωγή τοῦ Νέου ἡμερολογίου, εἶναι Παράδοσις.

Τό νά τελεῖται δύο φορές τό χρόνο μία καί ἡ αὐτή Ἑορτή, π.χ. ἡ Γέννησις καί ἡ Βάπτισις τοῦ Χριστοῦ μας ἢ ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου, ὅπως καί γίνεται μέ τήν εἰσαγωγή τοῦ Νέου ἡμερολογίου καί ἐορτάζονται Δεσποτικές καί Θεομητορικές Ἑορτές μία φορά ἀπό τήν μιά ἐκκλησία καί μία φορά ἀπό τήν ἄλλη εἶναι παράδοσις;

Κανένας λαός καί καμμία ἐκκλησία, εἰμή μόνον οἱ Νεοημερολογῖτες δέν κρατοῦν δύο ἐορτολόγια, ἕνα μέν γιά τίς κινητές καί ἄλλο γιά τίς ἀκίνητες ἐορτές.

Τό ἀείποτε ἐορτολόγιον τῆς Μιάς, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας θεμελιώνει τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας στήν βίωση τῆς Πίστεως καί τήν ἐκδήλωσι τῆς Ὁρθοδόξου Λατρείας. Ἡ μονομερής μεταβολή του καί ἡ εἰσαγωγή τοῦ Νέου δέν εἶναι ὅλως ἀσχετη καί ξένη δογματικῶν καί κανονικῶν σχέσεων καί συνθηκῶν.

Ἡ μονομερής καί ἀντικανονική μεταρρύθμιση καί εἰσαγωγή τοῦ Νέου ἡμερολογίου ἐπέφερε τήν διάσπαση τῆς Ἐνότητος πασῶν τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν στήν βίωση τῆς Πίστεως καί στήν ἐκδήλωσι τῆς Ὁρθοδόξου Θεῖας Λατρείας, ἡ ὁποῖα γίνεται μέ τήν ταυτόχρονη τήρησι τῶν ἐορτῶν, τῶν νηστειῶν καί τῶν λοιπῶν ἐξαγνιστικῶν θυσιῶν.

Μέ τήν καινοτομία του Νέου θίγεται στήν ἐξωτερίκευση καί ἐκδήλωσή του τό Δόγμα τῆς ἐνότητος τῆς Μίας, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τό ὁποῖον ἀποτελεῖ τό 9ον ἄρθρον τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεώς μας.

"Ἡ πλήρης καί ἀκριθῆς ἐννοια τοῦ δόγματος τῆς ἐνότητος κατὰ τήν Ὁρθόδοξον ὑγια ἀντίληψιν δέν ἐγκεῖται μόνον εἰς τήν κατὰ γνώσιν καί θεωρίαν ἐνιαῖαν καί ἀπαράλλακτον πίστιν, ἀλλά καί στήν κατὰ πράξιν καί βίωσιν ταυτόχρονον καί ὁμοιόμορφον ἐκδήλωσιν καί ἐξωτερίκευσιν αὐτῆς." (βλ. Ἀνδρούτσου, Δογματική τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, Ἀθῆναι 1956, σελ. 274)

Σέ πίστωση τοῦ δικαίου τοῦ ἀγῶνος τῶν Ὁρθόδοξων (Παλαιοημερολογιτῶν) ἐφάνη καί ὁ Τίμιος Σταυρός τήν νύχτα τῆς παραμονῆς τῆς Παγκοσμίου Ὑψώσεως Του, ὅταν μαζεύτηκαν οἱ Παλαιοημερολογῖτες πιστοί μέσα σέ κλίμα φόβου καί διωγμοῦ γιά νά ἀγρυπνήσουν καί νά ἐορτάσουν τήν μεγάλην Ἑορτήν μέ τό Πάτριον ἐορτολόγιον τό 1925.

Μετά τό 1924, μετά δηλαδή τήν ἐπάρατη Νεοημερολογιακή ἀλλαγῇ, ὅσοι ἀκολούθησαν τό Νέο ἡμερολόγιο ἐγίναν σχισματικοί. Δέν ἀποτελοῦσαν δηλαδή τήν ἀληθινήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδή ἡ Ἐκκλησία μέ τίς Πανορθόδοξες Συνόδους τοῦ 1583, 1587 καί 1593 καί ἐπί 350 χρόνια ἤρνεῖτο σθεναρῶς νά ἀκολουθήσῃ τό φράγγικο ἡμερολόγιο, νά προσαρμόσῃ τό ἐορτολόγιό της στό παπικό καλενδάριο καί νά ἀλλάξῃ τό μηνολόγιον. Καί ὄχι μόνον ἤρνεῖτο οἰανδήποτε ἐορτολογικὴν ἀλλαγὴν ἀλλά ἀναθεμάτισε καί ὄσους στό μέλλον θά δέχονταν τό φράγγικο ἡμερολόγιο:

"Ὅποιος δέν ἀκολουθᾷ τὰ Ἔθιμα τῆς Ἀγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καθὼς αἰ ἐπτά Ἀγίαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἐθέσπισαν, καί τό Ἅγιον Πάσχα καί τό μηνολόγιον καλῶς ἐνομοθέτησαν

νά ἀκολουθῶμεν, καί θέλει νά ἀκολουθᾷ τό νεοεφεύρετον Πασχάλιον καί νέον μηνολόγιον τῶν ἀθῶν ἀτρονόμων τοῦ Πάπα, καί ἐναντιώνεται εἰς αὐτά ὅλα καί θέλει νά ἀνατρέψη καί νά χαλάσῃ τά πατροπαράδοτα δόγματα καί ἔθιμα τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἃς ἔχη τό ἀνάθεμα καί ἔξω τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καί τῆς τῶν Πιστῶν ὁμηγύρευς ἃς εἶναι.

Ἐσεῖς δέ οἱ εὐσεβεῖς καί Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί μένετε ἐν οἷς ἐμάθετε, ἐγεννήθητε καί ἀνετράφητε καί, ὅταν τό καλέσῃ ὁ καιρός καί ἡ χρεία, καί αὐτό τό αἷμα σας νά χύνετε διὰ νά φυλάξετε τήν πατροπαράδοτον πίστιν καί ὁμολογίαν σας· καί φυλάγεσθε ἀπό τῶν τοιούτων, καί προσέχετε, ἵνα καί ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός σᾶς βοηθᾷ ἅμα καί ἡ εὐχή τῆς Ἡμῶν μετριότητος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

Ἐπικύρωσις.

Ἀπαρασάλευτον διαμένειν βουλόμεθα τό τοῖς πατρᾷσιν διορισθέν περί τοῦ Ἁγίου καί σωτηρίου Πάσχα. Ἐχει δέ οὕτως:

Ἀπαντας τοὺς τολμῶντας παραλύειν τοὺς ὄρους τῆς Ἁγίας καί Οἰκουμενικῆς πρώτης Συνόδου, τῆς ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθείσης ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ εὐσεβοῦς καί Θεοφιλεστάτου βασιλέως Κωνσταντίνου περί τῆς ἁγίας ἑορτῆς τοῦ Σωτηρίου Πάσχα, ἀκοινωνήτους καί ἀποβλήτους εἶναι τῆς Ἐκκλησίας εἰ ἐπιμένειν φιλονικώτερον ἐνιστάμενοι πρὸς τά καλῶς δεδιδασκόμενα. Καί ταῦτα ἠγγίσθω περί τῶν λαϊκῶν.

Εἰ δέ τις τῶν προεστώτων τῆς Ἐκκλησίας Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος, ἢ Διάκονος, μετὰ τὸν ὄρον τοῦτον, τολμήσειεν ἐπὶ διαστροφῇ τῶν λαῶν καί ταραχῇ τῶν ἐκκλησιῶν ἰδιάζειν, καί μετὰ τῶν λατίνων καί Ἰουδαίων ἐπιτελεῖν τό Πάσχα, τοῦτον ἢ ἁγία Σύνοδος ἐντεῦθεν ἤδη ἀλλότριον ἔκανε τῆς Ἐκκλησίας. Δεῖ δέ στοιχεῖν τῷ τῶν Πατέρων κανόνι, μέχρι καί σήμερον Θεοῦ χάριτι, ὁ, καθὸ δὴ καί τά λοιπὰ ἢ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία διαφυλάττει.

(Κοσμοποιΐας)

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ, Ζρα' : ἀφηγ' Φεβρουαρίου ιβ', 1593

Ἀπόφασις.

Ἱερεμίας (Κωνσταντινουπόλεως) ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικός Πατριάρχης, Σίλβεστρος Ἀλεξανδρείας καί Σωφρόνιος Ἱεροσολύμων **καί ἡ Ἁγία Σύνοδος τῶν Ἀρχιερέων ὁμοθυμαδὸν εἶρηκε δεῖ πεμφθῆναι.**

(Τό Σιγγίλιον αὐτό τό ἀναφέρουν στίς Ἐκκλησιαστικὰς τοὺς Ἱστορίας:

Δύο φορές ὁ καινοτόμος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, Μοναχοῦ Κυπριανοῦ Λαχανᾶ, "Ποιά ἡ διαφορά μεταξύ παλαιοῦ καί νέου ἡμερολογίου", ἔκδ. Γ', 1999, σελ. 39, ὁ Φιλάρετος Βαφεΐδης, Τόμ. Γ' σελ. 124, 125, βλ. καί Εὐστρατιάδου, "Ἡ Πραγματικὴ ἀλήθεια...", σελ. 117 καί κυρίως 118 ἐπ. βλ. ἐπίσης Δοσιθέου, "Τόμος Ἀγάπης", σελ. 538, καί στήν "Δωδεκάβιβλο", Εὐστρατιάδου ὁ.π. σελ. 209 καθὼς καί Μελετίου τοῦ Πηγᾶ "Κέντρα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας", σελ. 21 καί 22. Ἀναφέρεται ἐπίσης καί ἀπὸ τὸν καθηγητὴ Σπυρίδωνα Λάμπρου στὸν κατάλογο τῶν χειρογράφων Κωδίκων στὸ "Ἅγιον Ὄρος, ὡς καί στήν Βιβλιοθήκῃ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Ἁγίου Ὄρους, μέ ἀρ. κώδ. 772, στὸν χειρόγραφο Κώδικα μέ ἀριθμὸ 285 τοῦ Κελλίου "Ἀκάθιστος Ὑμνος" τῆς Ἱερᾶς Σκήτης Κουσοκαλυβίων τοῦ Ἁγίου Ὄρους καί τό ἐπιβεβαιώνει μέ τό ἀδιαμφισβήτητο κῦρος του ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Παῦλος Καρολίδης, "Σκρίπ" 15 Αὐγούστου 1929, βλ. καί Κ. Μουρατίδου, "Κανονικὸν Δίκαιον", Πανεπιστημιακαὶ παραδόσεις, Τόμος Α', Ἀθῆναι 1982, σελ. 111, Παντελεήμονος Ροδοπούλου, Μητροπολίτου Τυρολόης καί Σερεντίου, καθηγητοῦ Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, "Μαθήματα Κανονικοῦ Δικαίου", Θεσσαλονίκη 1986, σελ. 69, βλ. καί Κ. Γρηγοριάδη, Ἐκκλησιολογικὰ παρατηρήσεις, Θεσσαλονίκη 2000, σελ. 11. Βλ., τέλος, καί Ἀθανασίου Κομνηνοῦ Ὑψηλάντου, "Τά μετὰ τὴν ἄλλωσιν", Βιβλίον Η', Θ' καί Ι', ἐν Κωνσταντινουπόλει 1870, σελ. 111 καί 112).

Καί ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος τοῦ 1848 στήν Κωνσταντινούπολιν σφραγίζει καί ἀναθεματίζει τοὺς νεωτεριστὰς καί τοὺς καινοτόμους:

"Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας ἣν παρελάβομεν ἄδολον παρά τηλικούτων ἀνδρῶν, ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμόν, ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ Διαβόλου.

Ὁ δεχόμενος νεωτερισμόν κατελέγχει ἐλλιπῆ τὴν κεκηρυγμένην Ὁρθόδοξον πίστιν. Ἄλλ' αὕτη πεπληρωμένη ἤδη ἐσφράγισται, μὴ ἐπιδεχομένη μήτε μείωσιν, μήτε αὐξησιν, μήτε ἀλλοίωσιν, ἣν τινὰ οὖν καί ὁ τολμῶν ἢ πράξαι ἢ συμβουλεῦσαι ἢ διανοηθῆναι τοῦτο, ἤδη ἠρνήθη τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἣδη ἐκουσίως καθυπεβλήθη εἰς τό αἰώνιον ἀνάθεμα, διὰ τό βλασφημῆσαι εἰς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ὡς τάχα μὴ ἀρτίως λαλήσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς καί Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις...

Ἄπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες ἢ αἰρέσει ἢ σχίσματι, ἐκουσίως ἐνεδύθησαν κατάραν ὡς ἰμάτιον, κἂν τε Πάπαι κἂν τε Πατριάρχαι, κἂν τε κληρικοί, κἂν τε λαϊκοί, κἂν Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ".

Ἄνθιμος, Ἐλέφ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καί Οἰκουμενικός Πατριάρχης

*Ἱερόθεος, Ἑλέω Θεοῦ Πάπας καί Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καί πάσης γῆς Αἰγύπτου
Μεθόδιος, Ἑλέω Θεοῦ Πατριάρχης Ἀντιοχείας
Κύριλλος, Ἑλέω Θεοῦ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων
καί αἱ περί αὐτούς Ἱεραὶ Σύνοδοι.*

3. Σήμερα κηρύσσεται παγκοσμίως ὁ Οἰκουμενισμός

Οἱ Οἰκουμενιστές σήμερα πλέον δέν σταματοῦν στίς συμπροσευχές καί τίς συνιερουργίες μέ τούς ἀναθεματισμένους καί ἐχθρούς τοῦ Θεοῦ Λατίνους, ἀλλά προχωροῦν καί **ξανοίγονται καί στούς προτεστάντες**, συνιερουργοῦν μέ αὐτούς, εἴτε αὐτοί εἶναι πάστορες εἴτε παστόρισσες, κάνοντας μαζί τους "μυστήρια", γάμους, βαπτίσεις, κηδεῖες. Οἱ περισσότεροι ἀπό αὐτούς μεταδίδουν τὰ μυστήρια συνεχῶς, ὅπως ἐξ ἰδίας θλιθερῆς πείρας γνωρίζουμε, σέ ὅλους ἀνεξαιρέτως, Μονοφυσίτες, Φράγγους καί Προτεστάντες. Στήν πράξη δηλ. οἱ ὑποτιθέμενοι ὀρθόδοξοι ἔχουν ἐνωθεῖ μέ ὅλους τούς προαναφερθέντες αἰρετικούς.

Μερικές οἰκουμενιστικές μάλιστα "ἐκκλησίες", ὅπως τό πατριαρχεῖο τῆς Ἀντιόχειας, ἤδη ἔχουν καί ἐπισήμως ἐνωθεῖ μέ τούς Μονοφυσίτες κατόπιν σχετικῆς συνοδικῆς ἀποφάσεως πού ὀρίζει, πότε θά ἱεροπρακεῖ ὁ Μονοφυσίτης καί πότε ὁ "ὀρθόδοξος" ἀνάλογα μέ τό πλήθος τῶν πιστῶν πού ἔχει κάθε θρησκευτική κοινότητα (!):

"Ἡ Αγία Σύνοδος τῆς Ἀντιοχείας ἀπεφάσισε τά ἐξῆς:

1) **Τόν πλήρη καί ἀμοιβαῖον σεβασμόν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ὡς πρός τό τελετουργικόν των, τήν πνευματικότητα, τήν κληρονομίαν καί τούς ἀγίους πατέρας καί τήν πλήρη προστασίαν τῶν λειτουργικῶν πράξεων καί τῆς Ἀντιοχείας καί τῆς Συρίας.**

2) **Τήν ἐνσωμάτωσιν τῶν πατέρων καί τῶν δύο ἐκκλησιῶν καί τῆς παραδόσεως τῶν γενικῶς εἰς τά χριστιανικά ἐπιμορφωτικά προγράμματα καί τήν θεολογίαν καθηγητῶν καί μαθητῶν. (Τόν Διόσκουρο καί τόν Εὐτυχῆ τούς αἰρεσιάρχες καί ... Ἀγίους τῶν Μονοφυσιτῶν!!! Νά τούς χαίρεστε, "Ἄγιε Καθηγούμενε. Ἀπό δῶ καί πέρα νά τούς φτιάξετε καί εἰκόνες νά τούς προσκυνᾶτε!)**

3) **Τήν ἀποφυγῆν τοῦ νά δέχωνται μέλη μιᾶς ἐκκλησίας εἰς τήν ἄλλην, ὅποιοι καί ἂν εἶναι οἱ λόγοι.**

4) **Τήν διοργάνωσιν συνάξεων καί τῶν δύο Συνόδων ὅποτεδήποτε ὑπάρξει ἀνάγκη.**

5) **Νά παραμείνη κάθε Ἐκκλησία ὡς σημεῖον ἀναφορᾶς διά τά μέλη της εἰς θέματα ἀφορῶντα γάμον, διαζύγιον υἰοθεσίαν κλπ.**

6) **Ἐάν δύο ἐπίσκοποι δύο διαφορετικῶν ἐκκλησιῶν συναντηθοῦν διά πνευματικὴν τελετήν, θά προΐσταται ἐκεῖνος πού θά ἔχη τό μεγαλύτερον ποίμνιον. Ἀλλά ἂν εἶναι εἰς τό μυστήριον τοῦ γάμου, θά προΐσταται ὁ ἐπίσκοπος τῆς ἐκκλησίας τοῦ νυμφίου.**

7) **"Ὅ,τι ἔχει ἀναφερθῆ προηγουμένως δέν ἰσχύει κατά τόν συνεορτασμόν Ἐπισκόπων εἰς τήν θείαν Λειτουργίαν.**

8) **"Ὅ,τι ἔχει λεχθῆ εἰς τό ὑπ' ἀριθμ. 6 ἄρθρον, ἰσχύει διά τούς κληρικούς καί τῶν δύο ἐκκλησιῶν.**

9) **Ἐάν ἕνας ἱερεύς μιᾶς ἐκ τῶν δύο ἐκκλησιῶν τύχη νά εἶναι εἰς κάποιαν περιοχὴν, θά τελέσῃ τά θεῖα μυστήρια διά τά μέλη καί τῶν δύο ἐκκλησιῶν συμπεριλαμβανομένης καί τῆς θείας λειτουργίας καί τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου.**

Ὁ ἴδιος ἱερεύς θά κρατήσῃ ἀνεξάρτητον ἀρχεῖον καί διά τὰς δύο ἐκκλησίας καί θά μεταφέρῃ τήν καταγραφὴν τῶν μελῶν τῆς ἀδελφῆς ἐκκλησίας εἰς τήν πνευματικὴν της ἐξουσίαν. ("Ἀν θρεθῆτε στήν Ἀντιόχεια μὴν ξεχάσετε νά κοινωνήσετε στή λειτουργία πού θά κάνῃ ὁ Μονοφυσίτης ἱερεύς, γιά νά ἀγιασθῆτε, ἀφοῦ εἶστε κοινωνικοί μέ τό Πατριαρχεῖο αὐτό, καί δέν πρέπει, κατά τά λεγόμενά σας, νά κόψετε τήν κοινωνία τους! Γιατί δέν κινδυνεύετε! Μέ γειά σας καί χαρά σας!)

10) **Ἐάν δύο ἱερεῖς καί τῶν δύο ἐκκλησιῶν τύχη νά εὐρίσκωνται εἰς κάποιαν κοινότητα, θά ἐναλλάσσωνται καί εἰς περίπτωσιν συνεορτασμοῦ θά προΐσταται ἐκεῖνος μέ τό μεγαλύτερον ποίμνιον.**

11) **Ἐάν ἐπίσκοπος ἀπό μίαν ἐκκλησίαν καί ἕνας ἱερεύς ἀπό τήν ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν τύχη νά συνεορτάζουν, θά προΐσταται, ὅπως εἶναι φυσικόν, ὁ ἐπίσκοπος, ἀκόμη καί ἂν εὐρίσκεται εἰς τήν κοινότητα τοῦ ἱερέως, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν λαϊκοί καί ἀπό τὰς δύο ἐκκλησίας.**

12) **Χειροτονίαι εἰς τούς βαθμούς τῆς ἱερωσύνης γίνονται ἀπό τήν πνευματικὴν ἀρχὴν τῶν ὑποψηφίων εἰς κάθε ἐκκλησίαν, κατά προτίμησιν μέ τήν παρουσίαν ἀδελφῶν ἀπό τήν ἄλλην ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν.**

13) **Ἀνάδοχοι καί μάρτυρες γάμου ἐπιτρέπεται νά ἐπιλέγωνται ἀπό τά μέλη καί τῶν δύο ἐκκλησιῶν χωρὶς διάκρισιν.**

14) *Εἰς ὅλας τὰς κοινὰς ἐορτὰς θὰ προΐσταται ὁ ἀρχαιότερος τῆ τάξει ἱερεὺς.*

15) *Ὅλοι οἱ ὀργανισμοὶ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν θὰ συνεργάζωνται εἰς ὅλα τὰ θέματα, μορφωτικά, παιδείαν καὶ κοινωνικά διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀδελφικοῦ πνεύματος.*

Σὰς ὑποσχόμεθα, μέ αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν, ὅτι θὰ συνεχίσωμεν νὰ ἐνισχύωμεν τὴν σχέσιν μας μέ τὴν ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὅλας τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας μέ σκοπὸν νὰ γίνωμεν ὅλοι μία κοινότητα κάτω ἀπὸ ἓνα Ποιμένα." ("Ὁρθόδοξη Μαρτυρία"*, τεύχος 79ον καὶ *"Φιλήματα Ἰούδα"*, *"Ἐκδοσις Ε'*, 2000, σελ. 261 καὶ *"Ο.Τ."*, τὴν σειρὰ τῶν ἀρθρῶν τὸ 1991, γιὰ τὴν προδοτικὴ συμφωνία τοῦ Σανμπεζύ, βλ. ἰδιαίτερα τὰ ἀρθρα ἀριθμ. φύλ. 1160, 1329 καὶ τὰ τρία βιβλία τοῦ Μακαριστοῦ Μητροπολίτου Πενταπόλεως Καλλιοπίου, *"Ἡ ἔνωσις μέ τούς Μονοφυσίτες"*, Πειραιεύς, Δ' ἔκδ. 1991, *"Ὁρθόδοξοι καὶ Μονοφυσίτες"*, Πειραιεύς, Α' ἔκδ. 1991).*

Τί ἔτι χρειαν ἔχομεν μαρτύρων;

Εἶναι συνοδική ἢ ὄχι ἡ διακήρυξη τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;

Ἐνώνεται ὁλόκληρον Πατριαρχεῖον, μέ τό ὁποῖο εἶστε σέ πλήρη κοινωνία, μέ τούς Μονοφυσίτες, ὅταν ὀρίζονται καὶ λεπτομέρεις αὐτῆς τῆς ἐνώσεως;

Ἄνεκλήθη ποτέ αὐτή ἡ Συνοδική πράξι;

Κοινωνοῦν ἢ ὄχι ἀπὸ ἓνα ποτήριον ὀρθόδοξοι καὶ Μονοφυσίτες;

Τώρα τί μᾶς λέτε ὅτι ἀπὸ ὅσο γνωρίζετε αὐτά γίνονται σέ μικρὴ ἔκτασι;

Εἶναι οἱ Μονοφυσίτες ὑπὸ τὰ φρικτὰ ἀναθέματα τεσσάρων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἢ ὄχι;

Ἐκπίπτετε, λοιπόν, τῆς ἱερωσύνης, κατὰ τὰ λεγόμενά σας, μιά καὶ εἶστε σέ πλήρη κοινωνία μέ τό κοινωνικό πρὸς τούς Μονοφυσίτες Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας;

Οἱ ἀντικειμενικοὶ ἀναγνώστες ἄς βγάλουν μόνοι τους τὰ συμπεράσματά τους γιὰ τόν τρόπο μέ τό ὁποῖο ἀντιμετωπίζει ἡ Ἱερά Μονή Γρηγορίου τὴν προδοσία τῆς Πίστεως...

Πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνση κινοῦνται καὶ τὰ πατριαρχεῖα τῆς Ἀλεξάνδρειας καὶ τό λεγόμενο οἰκουμενικό.

Γιατί παρασιωπάτε τό ἐπίσης φοβερὴ προδοσία ὅτι ἡ "ὀρθόδοξη" ἀρχιεπισκοπὴ Φινλανδίας, μέ τὴν ὁποία εἶστε σέ πλήρη κοινωνία, ἀκολουθεῖ τούς Φράγγους στὸν ἐορτασμό καὶ τοῦ Πάσχα;

Γιατί ἀποκρύπτετε τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ, π. Βασίλειε καὶ Ἁγίε Καθηγούμενε π. Γεώργιε;

4. Ἡ συμφωνία τῶν Ἁγίων Πατέρων

Ἐνῶ βάση καὶ ἀφετηρία στίς θέσεις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου τίθεται ὅτι οἱ Πατέρες εἶναι σύμφωνοι κατὰ πάντα, ἐπομένως καὶ στό θέμα τῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν αἰρετικῶν, καὶ κυρίως στό θέμα τῆς διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου τοῦ κακοδόξου ποιμένος, στή ἀπάντησι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς γίνεται ἀνεπίτρεπτη καὶ αὐθαίρετη διάκρισι, ἀνάμεσα σέ μεγάλη (!), (αὐτὴ πού κηρυσσόταν ἀπὸ τὸν Νεστόριο), καὶ τάχα μικρὴ κηρυσσόμενη αἵρεσι (!), (αὐτὴν τοῦ Νεσημερολογιτικοῦ-Οἰκουμενισμοῦ)!

Τό Νέο ἡμερολόγιον συγκεκριμένα δέν θεωρεῖται αἵρεσι ἀλλὰ κανονικὴ παράβασι ἢ ... μόνον ἀθέτησι τῆς παραδόσεως, παραδόσεως πού καὶ ... ἄλλοτε ἀθετήθηκε!

"Ἄλλα μᾶς διδάσκει ὁμως ὁ πολὺς Δοσίθεος, ὁ ὁποῖος γίνεται ἀποδεκτός καὶ ἀπὸ τὴν Ἱερά Μονή Γρηγορίου: "Τέσσερα μεγάλα θηρία ἐγέννησε ὁ ἸΣΤ' αἰών. Τὴν αἵρεσιν τοῦ Λουθήρου, τὴν αἵρεσιν τοῦ Καλβίνου, τὴν αἵρεσιν τῶν Γιεβουζιτῶν, καὶ τὴν αἵρεσιν τοῦ νέου καλενταρίου. Καὶ κατὰ μὲν τῶν αἰρέσεων Λουθήρου καὶ Καλβίνου ἔγραψαν οἱ ... κατὰ δὲ τῆς αἰρέσεως τοῦ νέου καλενταρίου ἀπεφάνθη ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει μεγάλη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τῷ 1593.

Γράφει ἡ Ἱερά Μονή Γρηγορίου (διὰ τοῦ π. Βασιλείου) στή δευτέρῃ τῆς ἀπάντησι: 2.1. "Στό προηγούμενον ἀρθρον μου εἶχα γράψει τὰ ἑξῆς:"Ἐπειτα ἀπὸ καταδίκη Οἰκουμενικῆς συνόδου ἢ μεγάλων Τοπικῶν συνόδων (π.χ. σύνοδοι τῆς Δύσεως 640-649) ἀπαγορεύεται ἡ ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μέ τούς (ἐκτός Ἐκκλησίας πλέον) αἰρετικούς καὶ τούς ὀπαδοὺς τους. 2.2. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μέ ὅσους ἐνωθοῦν μέ ἐκτός Ἐκκλησίας αἰρετικούς, διακόπτεται ἀμέσως (χωρὶς συνοδικὴ κρίσι)."

Ἐπομένως, π. Γεώργιε καὶ π. Βασίλειε, εἴσθε ἐνωμένοι μέ ἓνα αἰρετικό, κατὰ τὸν Ἁγίον Δοσίθεο! Εἶστε ἐνωμένοι μέ τὸν Ἁρχιεπίσκοπον Ἰωάννη τῆς Φινλανδίας, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀλλάξει καὶ τό Πασχάλιον, καὶ κατὰ τούς λόγους σας, ἐκπίπτετε τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἱερωσύνης! Ἐστὼ καὶ ἂν ἀκόμη δεχθοῦμε ὅτι αὐτὰ πού λέγει ὁ Ἁγιος Δοσίθεος τὰ λέγει μόνον γιὰ τό Πασχάλιον καὶ ὄχι καὶ γιὰ τό Μηνολόγιον, ὅπως

σημειώνετε στην δεύτερή σας απάντηση! (Γιά τήν άνωτέρω ήμετέρα παραπομπή βλ. **Δοσιθέου Πατριάρχου Ίεροσολύμων** "Όμολογία Όρθοδόξου Πίστewς" σελ. 4, καί Γρηγορίου Εύστρατιάδου, "Η πραγματική άλήθεια περί του Έκκλησιαστικού ήμερολογίου", Άθήναι 1929, έκδοσις Δ', Άθήναι 1988, υπό Χρυσσοστόμου Μητροπούλου, σελ. γ, δ, ε. Γιά τό θέμα άπό τήν πλούσια βιβλιογραφία πού κυριολεκτικά έχει κονιορτοποιήσει τά αντίθετα έπιχειρήματα τών Νεσημερολογιτών βλ. τήν άνωτέρω μελέτη του Εύστρατιάδου, "Η πραγματική άλήθεια περί του Έκκλησιαστικού Ήμερολογίου", καί τίς θαυμάσιες μελέτες "Αί χειροτονίαί τών Γ.Ο.Χ. άπό κανονικής έπόψεως", Άθήνα 1997, σελ. 51 έπ., "Παλαιόν καί Νέον", Θεοδωρήτου Ίερομονάχου, έκδ. Β', "Άγιον Όρος-Άθήναι 2000 καί έσχάτως "Τό χρονικό μιάς σοφιστείας, Λάρναξ, Κύπρος, 1999, Δελτίον του Ίδρύματος "Άγιος Ήπιφάνιος καί Χαριτίνης Άγγελοπούλου, "Σύντομη πραγματεία περί του Έορτολογίου τής Μίας, Άγίας, Καθολικής καί Άποστολικής Έκκλησίας", Πάτρα 2000, κυρίως σελ. 142 έπ.).

Ό "Άγιος Ίωάννης ό Χρυσόστομος" επίσης έδίδασκε, ότι ή ένότης τών Όρθοδόξων δέν είναι μόνον δογματική αλλά είναι καί λειτουργική. "Έτσι οί έορτές καί οί νηστείες όφείλουν νά τηρούνται ταυτοχρόνως άπό όλους τούς Όρθοδόξους. Κατά τόν Σωζόμενον, οί αίρετικοί Ναυατιανοί, όπως καί οί σημερινοί Νεσημερολογίτες καί Νεο-παλαιοημερολογίτες πού έχουν δύο έορτολόγια καί δύο Πασχάλια -(βλ. "όρθόδοξον έκκλησίαν" Φιλανδίας, Άγιορείτες μνημονευτές πού λειτουργοῦν μιά μέ τό Νέο καί μιά μέ τό Παλαιό, όπως καί τά σλαυικά Πατριαρχεία πού βρίσκονται σέ κοινωνία μέ τίς νέες χώρες)-, πίστευαν ότι τό θέμα τής λειτουργικής ένότητος ήταν θέμα "αδιάφορον".

Στήν έν Άγγάρω τής Βιθυνίας σύνοδον ειπώθηκε γιά τόν Κανόνα τής έορτής του Πάσχα ότι είναι αδιάφορος καί ότι δέν είναι αξιόλογη αίτία πρός χωρισμόν τής Έκκλησίας ή διαφωνία τής Έορτής. "Όλως όμως αντιθέτως γιά τόν "Άγιον Ίωάννην τόν Χρυσόστομον αυτό είναι αδιανόητο καί ή λειτουργική ένότης είναι εκ τών ών οὐκ άνευ: "προετιμήσαμεν τήν συμφωνίαν τής τών χρόνων παρατηρήσεως... Ουδέ γάρ ή Έκκλησία χρόνου ακρίβειαν οίδεν, άλλ' έπειδή παρά τήν άρχήν πᾶσιν έδοξεν τοίς Πατρᾶσιν διηρημένοις, όμοῦ συνελθεῖν καί τούτων όρισάντων ήμέραν, τήν συμφωνίαν πανταχοῦ τιμῶσα καί τήν όμόνοιαν αγαπῶσα κατεδέξατο τό έπιταχθέν..." (Ρ.ϋ. 48, 864, 871).

Κατά τήν κρυστάλλινη διδασκαλία του Άγίου Κυρίλλου έχουν υποχρέωση οί πιστοί πρός άποτειχίση άπό τούς αίρετικούς ποιμένες καί πρό Συνοδικής διαγνώμης. Καί δέν μπορούμε, π. Γεώργιε καί π. Βασίλειε, νά εφαρμόζουμε τίς διδασκαλίες τών Άγίων Πατέρων κατά τό δοκοῦν, όπως μᾶς βολεύει, άφοῦ ως άρχή βάλαμε, καί συμφωνήσαμε σ' αυτό, ότι οί "Άγιοι Πατέρες είναι κατά πάντα σύμφωνοι, άρα καί στό θέμα τής άποτειχίσεως. Πόσο μάλλον όταν πρόκειται γιά Οικουμενικό Διδάσκαλο καί Ίεράρχη, Πρόεδρο τής Γ' Οικουμενικής Συνόδου!

Στούς Χριστιανούς τής Κωνσταντινουπόλεως πού άποτειχίσθηκαν άπό τόν αίρετικό Νεστόριο, πρό Συνοδικής διαγνώμης τονίζει ό πρόεδρος τής Γ' Οικουμενικής Συνόδου καί μέγας Πατριάρχης, ότι αναπαύεται τό του Θεοῦ Πνεῦμα. Καί μέ όσους διέκοψαν - (πάντοτε πρό Συνοδικής διαγνώμης) - τήν κοινωνίαν μέ τόν αίρεσιάρχη Νεστόριον, κοινωνεί ό "Άγιος.

Γράφει πρός τούς έν Κωνσταντινουπόλει:

"Ταύτην έν έαυτοίς αναζωπυροῦντες άεί τήν πίστιν, άσπίλους καί άμώμους έαυτούς τηρήσατε μήτε κοινωνοῦντες τῷ μνημονευθέντι (Νεστορίῳ) μήτε μήν ως διδασκάλω προσέχοντες, ει μένει λυκος αντί ποιμένος... Τοίς δε γε τών κληρικῶν, είτε λαϊκῶν, διά τήν όρθήν πίστιν κεχωρισμένοις ή καθαιρεθεῖσι παρ' αὐτοῦ, κοινωνοῦμεν ήμεῖς, ου τήν εκείνου κυροῦντες άδικον ψήφον, επαινοῦντες δε μάλλον τούς πεπονήotas, κάκεινο λέγοντες αὐτοίς: "ει όνειδίξεσθε έν Κυρίῳ μακάριοι· ότι τής δυνάμεως καί τό του Θεοῦ Πνεῦμα εις ύμᾶς αναπέπαυται."

Ό "Άγιος Κύριλλος προτρέπει ρητά καί ξεκάθαρα τούς έν Κωνσταντινουπόλει Όρθοδόξους νά διακόψουν τήν κοινωνίαν πρός τόν Νεστόριο καί τούς κοινωνοῦντας πρός αὐτόν, γράφοντάς τους πρίν συγκληθεῖ ή Γ' Οικουμενική Σύνοδος. Καί γιατί τούς προτρέπει νά χωρισθοῦν τής κοινωνίας εκείνου;

Γιά νά μήν μολυνθοῦν άπο τήν κοινωνία μέ αὐτόν, γιά νά μείνουν άσπιλοι καί άμωμοι χωριζόμενοι άπό αὐτόν, (Μαδϋᾶ Ιϋ, 1096).

"Άς τά άκούσουν, λοιπόν, ό π. Βασίλειος καί ό π. Γεώργιος Καψάνης καί ή συνοδεία του: Κοινωνεί ό Μέγας πατριάρχης μέ τούς διακόψαντας τήν κοινωνίαν πρός τόν Νεστόριον πρό Συνοδικής διαγνώμης! Ποιά Σύνοδος είχε καταδικάσει τόν Νεστόριον;

Χρησιμοποιοῦμε, λοιπόν, π. Βασίλειε καί π. Γεώργιε, δύο μέτρα καί δύο σταθμά, άνάλογα μέ τό τί μᾶς βολεύει;

Έπίσης, άπό τά πρακτικά τών συνόδων διδασκόμαστε καί πάλιν ότι πρό Συνοδικής διαγνώμης διακόπεται τό μνημόσυον τών έτεροφρόνων:"Γνούς δε ό Ύπάτιος ότι παρ' ό δεῖ έφρόνησεν ό Νεστόριος, εϋθέως περιείλεν έν τῷ άποστολείῳ τό όνομα αὐτοῦ, του μή αναφέρεσθαι έν τῇ προσφορᾷ..." λέγων: "έγώ, άφοῦ έγνων ότι άδικα λαλεῖ περί του Κυρίου μου, ου κοινωννώ αὐτῷ, ουτε αναφέρω τό όνομα αὐτοῦ, εκείνος γάρ οὐκ έστιν έπίσκοπος..." "έγώ γάρ πάντα προεθέμην παθεῖν καί οὔτω τουτο έποίησα..." (Αἡῶᾶ ὠᾶῶῶᾶᾶᾶᾶ: Β' σελ. 257).

Γιατί παρασιωπάτε επίσης τήν διδασκαλία τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου, τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καί τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου γιά τήν διακοπή τοῦ μνημοσύνου ὄλων ἐκείνων πού ἔχουν διαφορετικό (αἰρετικό) ἀπό τό Ὁρθόδοξο φρόνημα;

Καί αὐτό ἀνεξάρτητα ἀπό τήν διάγνωση ἀπό οἰκουμενική σύνοδο ἤ μή!

Ἐπίσης ὁ Ἅγιος Μ. Βασίλειος πολύ πρῖν τόν "Ἅγιον Κύριλλον διακηρύσσει σαφέστατα: "ὦν τό φρόνημα ἀποστρεφόμεθα, τούτους ἀπό τῆς κοινωνίας προσήκει φεύγειν" (PŪ 26, 1188 B).

Ἐπίσης ὁ Ἅγιος Μ. Βασίλειος ἐπίσης διδάσκει "οὐδ' ἂν πρός ὦραν (δηλ. οὔτε κἂν μία ὦρα) αὐτῶν ἐπεδεξάμεθα τήν συνάφειαν, εἰ σκάζοντας (δηλ. ἐάν χωλαίνουν) περί τήν πίστιν εὐρομεν" (PŪ 32, 992-994).

Ἐπίσης ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐπίσης διδάσκει: "Πῶς οὖν Παῦλος φησίν, πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καί ὑπέικετε; Ἀνωτέρω εἰπὼν ὦν ἀναθεωροῦντες τήν ἐκθασιν τῆς ἀναστροφῆς, τότε εἶπε πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καί ὑπέικετε· τί οὖν; φησίν, ὅταν πονηρός ἦ καί μή πειθώμεθα; Πονηρός πῶς λέγεις; Εἰ μὲν πίστεως ἔνεκεν φεύγει καί παραίτησαι: μή μόνον ἂν ἄνθρωπος ἦ, ἀλλά κἂν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ κατιῶν. Εἰ δέ βίου ἔνεκεν, μή περιεργάζου." (36ῃ ὁμιλίᾳ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου πρὸς Ἑβραίους).

Οἱ δέ Ἀποστολικές Διαταγές διδάσκουν: "διό φευκτέον ἀπό τῶν φθορέων ποιμένων!" (Βιβλ. Η', Κεφ. 19).

Ἐπίσης οἱ Ὁρθόδοξοι νά διακόπτουν τό μνημόσυνο τῶν αἰρετικά φρονούντων καί κηρυσσόντων ἀλλά καί μετά συνοδικήν διαγνώμην, ἐάν ἡ σύνοδος ἀποφαίνεται ἀντορθόδοξως!

"Ἐτσι καί μετά τήν εἰκονομαχικήν σύνοδον τοῦ 754 (καί πολύ πρό τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς, 787), ὅπως εἶδαμε, ἀντιδροῦν οἱ μοναχοί καί δέν κοινωνοῦν μέ τούς εἰκονομάχους."

Ἐπίσης ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός διδάσκει ὡς Οἰκουμενικός καί Παγκόσμιος Διδάσκαλος ὄχι μόνον τούς συγχρόνους του, (ὅπως θέλουν ὁ π. Γεώργιος Καψάνης καί ὁ π. Βασίλειος νά παρουσιάσουν τά πράγματα), ἀλλά ὅλες τίς μεταγενέστερες γενεές γιά τήν ὑποχρέωση διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου ὄλων ὅσοι διδάσκουν διαφορετικά ἀπό τά παραδεδομένα τά ἐξῆς:

"Φεύγετε αὐτούς, ἀδελφοί, καί τήν πρός αὐτούς κοινωνίαν· οἱ γάρ τοιοῦτοι ψευδαπόστολοι, ἐργάται δόλιοι, μετασχηματιζόμενοι εἰς ἀποστόλους Χριστοῦ. Καί οὐ θαυμαστόν· αὐτός γάρ ὁ Σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός". Οὐ θαῦμα οὖν, εἰ καί οἱ διάκονοι αὐτοῦ μετασχηματίζονται ὡς διάκονοι δικαιοσύνης, ὦν τό τέλος ἔσται κατά τά ἔργα αὐτῶν... Στήκετε κρατοῦντες τάς παραδόσεις, ἅς παρελάβετε, τάς τε ἐγγράφους καί τάς ἀγράφους, ἵνα μή τῇ τῶν ἀθέσμων πλάνῃ συναπαχθέντες ἐκπέσητε τοῦ ἰδίου στηριγμοῦ". (βλ. σχετικά παρά Σ. Μπιλάλη, "Ὁρθοδοξία καί παπισμός", Β', Ἀθήναι 1969, σελ. 67)

Καί πάλιν γράφει διδάσκοντας ὅλους τούς μεταγενεστέρους:

"Ἀπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνοδοι, πᾶσαι αἱ θεῖαι Γραφαί, φεύγειν τούς ἑτερόφρονες παραινέουσι καί τῆς αὐτῶν κοινωνίας διίστασθαι" (PŪ 160, 105 ἔ).

Γιατί παραποιεῖτε τά λόγια τῶν Ἀγίων π. Γεώργι;

Ἐπίσης ὁ Ἅγιος Μάρκος εἶναι σαφής!

Δέν μιλάει περί Λατίνων ἢ Λατινοφρόνων ἀλλά γιά ἑτερόφρονες τούς ὁποίους πρέπει νά ἀποφεύγουμε καί νά μήν ἔχουμε καμμία κοινωνία μαζί τους!

"Ἐτσι ἐκφράζει τό καθολικό δόγμα καί τήν ἐνιαία Παράδοση τῆς εἰρηνοχύτου Ὁρθοδοξίας διδάσκοντας:

"Ὅλοι οἱ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, ὅλες οἱ Σύνοδοι ὅλες οἱ θεῖες Γραφαί μᾶς διδάσκουν νά φεύγουμε ἀπό αὐτούς πού ἔχουν ἄλλο φρόνημα ἀπό τό φρόνημα τῶν Ὁρθοδόξων, (ἑτερόφρονες=σήμερον Οἰκουμενιστές-Νεοημερολογίτες), καί νά κόβουμε τήν κοινωνία μέ αὐτούς, γράφει ὁ Οἰκουμενικός Διδάσκαλος, Μέγας Μάρκος ὁ Εὐγενικός!"

Τώρα, ἐάν ἐσᾶς καί τόν λαόν πού σᾶς ἀκολουθεῖ δέν σᾶς σκανδαλίζει ὁ κ. Βαρθολομαῖος πού συνιερουργεῖ μέ τόν πάπα, καί συμπροσεύχεται μετά παστορισῶν καί παστόρων, καλά κάνετε καί τόν μνημονεύετε!

Ἐάν δέν σᾶς σκανδαλίζει ὁ κ. Ἀναστάσιος Ἀθανάσιος πού ἀνάβει μετά τῶν ἄλλοθρήσκων καί Βουδιστῶν κεριά στούς βωμούς τῶν δαιμόνων, καλά κάνετε καί κοινωνεῖτε μαζί του!

Ἐάν γιά σᾶς οἱ συμπροσευχές μετά τῶν ἄλλοθρήσκων στήν Καμπέρα τοῦ κ. Χριστοδούλου, τοῦ κ. Μελετίου τοῦ κ. Στυλιανοῦ, τοῦ Ἐφέσσου κ. Χρυσοστόμου καθῶς καί τοῦ πατριάρχου σας εἶναι πράγματα πού καί ἄλλοτε γίνονταν καί γι'αὐτό τούς δίνετε συγχωροχάρτι καί παραμένετε κοινωνικοί πρός αὐτούς, τότε βαδίζετε ὀλαταχῶς μέ αὐτούς πρός τόν κύριό τους, τόν ἄρχοντα τῆς Στοᾶς!

Ἐπιτρέψτε ὁμως καί σέ μᾶς, τούς ἐσχάτους καί ἁμαρτωλούς, τοῖς ὀλίγοις τῇ Κιβωτῷ

προσδραμεῖν. Ὑμεῖς μὲν, εἰ δοκεῖτε, τοῦ σωζομένου Νῶε, προτιμήσατε τὸ ὑποβρύχιον πλῆθος, γιὰ νὰ θυμηθοῦμε τὴ διδασκαλία τοῦ μεγάλου Ὁμολογητοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μνημονεύεται ἀκόμη ἀπὸ τοὺς Ἁγιορείτες ὁ κ. Βαρθολομαῖος, πού συμμετέχει μὲ ἐκπρόσωπόν του σὲ σατανικὲς συναθροίσεις στὴν Ἀσίζη καὶ παρευρίσκειται ὁ ἴδιος σὲ δαιμονικὲς συναθροίσεις στὴν Καμπέρα, πού ἀναγνωρίζει τίς δυτικὲς αἱρέσεις ὡς ἀδελφές ἐκκλησίες, πού συχνότατα ἐξισώνει τὴν Ὁρθοδοξία μὲ τὸν αἰρετικὸν Παπισμὸν καὶ βάνει τὸν διάκο του νὰ "παίρνει καιρὸ" ἀπὸ τὸν ἀντίχριστο Πάπα, καὶ νὰ δέχεται τὴν εὐλογία, (ἀλογία), τοῦ θηρίου ἐνώπιόν του σὲ συνιεργασία στὸν Ἅγιον Πέτρον τῆς Ρώμης; (Δέν ἀκούσατε τὸν Ἅγιον Ἰωσήφ, πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως νὰ διδάσκη: "Ὁ μνημονεύων ὡς ἀρχιερέως τοῦ πάπα, ἢ ἐκκλητον τούτῳ διδούς, ἢ πρῶτον ἐν τοῖς ἀρχιερεῦσιν ἡγούμενος, ἐνοχὸς ἐστὶν ὅλον τὸν λατινισμόν ἐκτελεῖν...")

Ὅταν ὁ φερόμενος ὡς "Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης" σας κ. Βαρθολομαῖος Ἀρχοντώνης πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια σηκώνεται καὶ γυμνῇ τὴ κεφαλῇ καθυβρίζει τοὺς Ἁγίους Πατέρας λέγοντας αὐτολεξεῖ καὶ δημοσιεύοντάς το ὡς πρωτοσέλιδο στό ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἑλλαδικῆς Νεοσημερολογίτικης ἐκκλησίας: "Ἡ μετάνοια ἡμῶν διὰ τὸ παρελθόν εἶναι ἀπαραίτητος. Δέν πρέπει νὰ σπαταλήσωμεν τὸν χρόνον εἰς ἀναζητήσεις εὐθυνῶν. Οἱ κληροδοτήσαντες εἰς ἡμᾶς τὴν διάσπασιν προπάτορες ἡμῶν ὑπῆρξαν ἀτυχῆ θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὀφews καὶ εὐρίσκονται ἤδη εἰς χεῖρας τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ. Αἰτούμενοι ὑπὲρ αὐτῶν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ὀφείλομεν ἐνώπιον Αὐτοῦ ὅπως ἐπανορθώσωμεν τὰ σφάλματα ἐκείνων"! ("Εκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια", Ἀρ. φύλ. 461 16.12.98)

Συγχωρεῖστε μας, ἀλλὰ ἂν αὐτὸ δέν εἶναι ἀποστασία, τότε τί εἶναι ἀποστασία; (Βλ. σχετικὰ, "Τὸ χρονικὸ μιᾶς σοφιστείας", σελ. 31. Ἡ ἐξήγηση γιὰ τὴν φοβερὴ αὐτὴ βλασφημία, τὴν ὁποῖαν ἐπικαλεῖσθε ὅτι σᾶς ἔδωσε ὁ ψευδοποιμένος σας, κατὰ τὸν ΙΕ' τῆς ΑΒ', συγχωρέστε μας, προσβάλλει τὴν κοινὴ νοημοσύνη. Καὶ σεῖς τὴν δεχθήκατε! Δέν παύει ὁμως νὰ σᾶς ἐκθέτει ἀνεπανόρθωτα στά μάτια τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν, πού ἀκόμη σᾶς ἀκολουθοῦν... Μέχρι πότε ὁμως ἀκόμη;).

Ἐπειδὴ ἡ στάση καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ ἀποτελεῖ ἀξεπέραστο σκόπελο γιὰ τοὺς Οἰκουμενιστὲς, ὁ Ἅγιος Μάξιμος παρουσιάζεται ὅτι δέν διέκοψε κοινωνία πρὸς τοὺς Μονοθελητὲς, παρὰ μόλις πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του! (κατὰ τὴν πρώτη ἀπάντηση τῆς Ἱερᾶς Μονῆς) καὶ μετὰ τὴν σύνοδο τοῦ 640! (κατὰ τὴ δευτέρη ἀπάντηση).

Πάντως καὶ ἔτσι νὰ εἶχαν τὰ πράγματα, ἐνῶ ἡ Ἱστορία ἄλλα μᾶς διδάσκει, ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τῶν αἰρετικῶν Μονοθελητῶν ποιμένων ἐγίνε ἀπὸ τὸν Ἅγιο Μάξιμο πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν ΣΤ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο (680), πού κρίνει καὶ κατακρίνει τὴν αἵρεση καὶ τότε, κατὰ τὴν καινοφανῆ διδασκαλία, ὀφείλομε νὰ διακόπτουμε τὴν κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς, ἀφοῦ ὁ Ἅγιος καὶ μέγας Θεολόγος καὶ Ὁμολογητὴς μετὰ ἀπὸ φρικτὰ βασανιστήρια, τὸ 662, παρέδωσε τὸ πνεῦμα του, ἐπειδὴ, ἀκριβῶς, δέν κοινωνοῦσε μὲ τοὺς Μονοθελητὲς.

Τὸ ὅτι δέν κοινωνοῦσε μὲ τοὺς Μονοθελητὲς καὶ πρό Συνοδικῆς διαγνώμης, (τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς ἐννοῦσαμε π. Βασίλειε καὶ μὴ διαστρεβλώνετε τὰ λεγόμενά μας), εἶναι ξεκάθαρο καὶ δέν μένει θολὸ ὅπως θέλετε νὰ τὸ παρουσιάσετε ἐσεῖς στὴν πρώτη σας ἀπάντηση:

"Ὁ Πατριάρχης ἐδήλωσέ μοι λέγων: Ποίας Ἐκκλησίας εἶ; Βυζαντίου, Ρώμης, Ἀντιοχείας, Ἀλεξανδρείας, Ἱεροσολύμων; Ἴδου πᾶσαι μετὰ τῶν ὑπ' αὐτάς ἐπαρχιῶν ἠνώθησαν. Εἰ τοίνυν εἶ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἐνώθητι, μήπως ξένην ὁδὸν ἐν τῷ βίῳ καινοτομῶν, πάθης ὅπερ οὐ προσδοκᾶς."

Πρὸς οὓς εἶπον: Καθολικὴν Ἐκκλησίαν τὴν ὀρθὴν καὶ σωτήριον τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως ὁμολογίαν ... ὁ τὸν ὄλων εἶναι ὁ Θεὸς ἀπεφῆνατο ." (Ρ.ῦ. 90, 132)

Ἀποκρύπτεται ἐπίσης ἀπὸ τοὺς π. Βασίλειο καὶ π. Γεώργιο ἡ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου στὶς ἐξαγγελίες του γιὰ τὴν ὑποχρεωτικὴ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου καὶ τὴν ἀπομάκρυνση τῶν Ὁρθοδόξων ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς ποιμένες. Διδασκαλία πού διατυπώνει σχεδὸν αὐτολεξεῖ τὸ περιεχόμενο τοῦ ΙΕ' Ἱεροῦ Κανόνος τῆς ΑΒ' Συνόδου.

Τὸ τί φρονεῖ ὁ Ἅγιος περὶ τῆς διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου τῶν αἰρετικῶς φρονούντων καταφαίνεται στὶς ἐξαγγελίες τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου "Περὶ ἐξαγγελιῶν" (Ρῦ 87, 3, 3369-3371) στὴν ὁποῖαν γράφει: "Εἰ δέ τινὲς ἀποσταταῖεν τινος οὐ διὰ πρόφασιν ἐγκλήματος, ἀλλὰ δι' αἵρεσιν ὑπὸ συνόδου ἢ ἀγίων Πατέρων κατεγνωσμένην τιμῆς καὶ ἀποδοχῆς ἀξιοί, ὡς οἱ ὀρθόδοξοι." Καὶ μάλιστα λίγο πιὸ πάνω στὶς ἐξαγγελίες του γράφει ἀκριβῶς τὰ ἴδια μὲ τὸν Ἅγιον Μ. Ἀθανάσιον: "Εἰ μὴ δυνατόν ἐν ἐκκλησίᾳ προῖέναι, κατ' οἶκον συνάξεις, ὧ ἐπίσκοπε, ἵνα μὴ εἰσέρχηται εὐσεβῆς εἰς ἐκκλησίαν ἀσεβῶν: οὐχ ὁ τόπος γάρ τὸν ἀνθρωπὸν ἀγιάζει, ἀλλ' ὁ ἀνθρωπὸς τὸν τόπον· φευκτέον σοι ἔστω διὰ τὸ βεβηλωθῆαι ὑπ' αὐτῶν: ὡς γάρ ὅσοι ἱερεῖς ἀγιάζουσιν, οὕτως οἱ ἐναγεῖς μαινοῦσιν· εἰ δέ μήτε ἐν οἴκῳ ἅμα μήτε ἐν ἐκκλησίᾳ δυνατόν συναθροισθῆναι, ἕκαστος ἐαυτῷ ψαλλέτω, ἀναγιγνωσκέτω, προσευχέσθω· ἢ ἅμα δύο ἢ τρεῖς:

"Όπου γάρ εάν ὦσι, φησίν ὁ Κύριος, δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι ἐν τῷ ἐμῷ ὀνόματι, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν."

Γράφει ὁ π. Βασίλειος, ἀναφερόμενος στό κείμενο πού γράψαμε καί σχετίζεται μέ τήν στάση τοῦ Ἁγίου Μαξίμου (2, ἡ' 2): **"Ἀμέσως μετά λέγει: Ἡ φυγή γίνεται ἀκριθῶς, ὅπως ἀναφέρει ὁ βιογράφος του, γιατί δέν δέχεται σέ κοινωνία τόν Σέργιο".** Πρόκειται γιά πρωτοφανές ψεῦδος. Κανείς βιογράφος δέν ἀναφέρει ὅτι ἡ φυγή τοῦ 626 ἐγινε λόγω διακοπῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας."

Στή συνέχεια παραθέτουμε τί ἀκριθῶς εἶπαμε καί τό κείμενο τοῦ βιογράφου τοῦ Ἁγίου Μαξίμου γιά νά δοῦμε ἂν **"πρόκειται γιά πρωτοφανές ψεῦδος"**.

Ὁ βιογράφος τοῦ Ἁγίου Μαξίμου ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἅγιος τό 626 ὑποχρεώθηκε νά φύγει καί ἀπό τήν Κύζικον στήν Ἀφρικῆ λόγω κηρύξεως τῆς αἰρέσεως τοῦ Μονοθελητισμοῦ ἀπό τόν Σέργιον (Ρ.ῦ. 90, 73 ἐπ.). **Ἡ φυγή γίνεται, ἀκριθῶς, ὅπως ἀναφέρει ὁ βιογράφος του, γιατί δέν δέχεται σέ κοινωνία τόν Σέργιο.**

Τό 632 ἔρχεται στήν Καρχηδόνα στήν Μονή Εὐκρατᾶ, ὅπου ἦτο ἐγκατεστημένος καί ἄλλος φυγάς ἐκ Παλαιστίνης, αὐτός ὁ Σωφρόνιος καί προΐστατο μάλιστα τῆς μοναχικῆς κοινότητος. Ἐκεῖ ἔλαβαν γνῶσιν τῶν ἐνεργειῶν τοῦ νέου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Κύρου, οἱ ὅποιοι ἀπέληξαν τό 633 στήν ἐνωτική συμφωνία, τήν "ὑδροβαφῆ ἐνωσιν" (Ρ.ῦ. 90, 77), μέ ὑποχωρήσεις οἱ ὅποιοι διαμόρφωσαν τόν Μονοενεργητισμό.

Καί οἱ δύο Ἅγιοι ἔρχονται στήν Ἀλεξάνδρεια γιά νά ὀργανώσουν ἀντίδραση (ΘΗΕ τ. 11ος, σελ. 616).

Ἡ "ψῆφος" ἦταν ἡ αἰτία τῆς φυγῆς τῶν Ἁγίων στήν Αἴγυπτο! Ἀπό ἐκεῖ γράφουν καί στηλιτεύουν τήν κακοδοξία (Ρ.ῦ. 91, 589 ἐπ.).

Ὁ βιογράφος τοῦ Ἁγίου Μαξίμου γράφει ἐπί λέξει (Ρ.ῦ. 90, 73, 76): **"Ἐπεὶ δ' ἑώρα, (ὁ Ἅγιος Μάξιμος), ὡς ἀνωτέρω ἔφαμεν, τήν τῶν Μονοθελητῶν τηνικαῦτα αἵρεσιν εἰς τέλειον μᾶλλον ἐκτεινομένην, καί δεινῶς καθ' ἡμέραν ὑπό τῶν τῆς ἀσεβείας προστατῶν ἀξανομένην· ἔστεινε μὲν καί πένθει θαυμάτω συνείχετο, οἰκτιζόμενος μάλιστα καί τοὺς τὰ παράνομα δρῶντας· οὐκ εἶχε δ' ὅ,τι καί πράξοιεν ἑαυτῷ, οὕτω τοῦ κακοῦ εἰς ἄμετρον ἐκχυθέντος, καί Ἐῶν μικροῦ πᾶσαν καταλαθόντος καί Ἑσπερίον·** "Ὅθεν καί ἐν τοσοῦτοις δεινοῖς, τοῦθ' εὐρίσκει μόνον ἑαυτῷ τό λυσιτελοῦν, καί τοῖς πράγμασιν. Ἐπεὶ γάρ ἐγίγνωσκε τήν πρεσβυτέραν Ῥώμην τοῦ τοιοῦτου καθαρεύουσιν μύσους, καί ὅσον ἐν Ἀφρικῇ, καί ὅσον ἐν ἄλλοις τόποις καί νήσοις ἐκείναις ταῖς πέριξ· **λιπῶν τὰ ἐνταῦθα, ἐκεῖσε ἐπιφοιτᾶ, συνηγορίαν δώσων τῷ λόγῳ καί τοῖς ἐκεῖ συνεπόμενος ὀρθοδόξοις·** οὐκ ἄμογητί μὲν, οὐδ' ἄνευ καμάτου καί ταλαιπωρίας, τήν τοσαύτην ἠνυκῶς ὁδόν· πάντα δ' ὁμως ἐλάττω τῆς καλῆς προθυμίας τιθέμενος· συμβούλοις τάχα καί τοῖς κατ' αὐτόν μονάζουσι χρησάμενος τῆς ἀφίξεως· ὧν εἰ καί τήν διάζευξιν θαρραῖαν καί οὐδέ φορητὴν εἶχεν, ἀλλ' οὐκ εἶχεν ἄλλο τι παρά τὰ βεβουλεμένα δρᾶσαι, τοῦ καιροῦ στενοχωροῦντος αὐτόν, καί τήν ἀναχώρησιν ἐπιτρέποντος. Ἀλλά γάρ ὁ λόγος προεκδραμών, παρήκε τὰ ἐν τῷ μέσῳ εἰπεῖν, **καί ὅθεν τήν ἀρχὴν ἔσχεν ἡ πονηρὰ αὐτῆ δόξα καί ἀποτρόπαιος, οὕτω τήν Ἐκκλησίαν ταραξάσα, καί πολλοὺς εἰς τόν ὁμοῖον ὑποσύρασα ὀλισθόν."**

Ποιός λέγει, λοιπόν, ἀγαπητοί μου πάτερες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου, πρωτοφανῆ ψεῦδη; Ἄναχωρεῖ ὁ Ἅγιος ἀπό τήν Κύζικον τό 626 ναί ἢ ὄχι, λόγω τῆς ἐκτεινομένης αἰρέσεως τοῦ Μονοθελητισμοῦ καί ἐπειδὴ αὐτὴ κάθε ἡμέρα αὐξανόταν ἀπό τοὺς προστάτες τῆς ἀσεβείας (ἀπό τόν Σέργιον καί τόν Ἡράκλειον = "Ἡρακλείου τῶν τῆς βασιλείας σκῆπτρων ἐπειλημμένου, καί Σεργίου τόν τῆς Κωνσταντινουπόλεως διέποντος θρόνον" Ρ.ῦ. 90, 76 ἔ), καί ἐπειδὴ τό κακό τῆς αἰρέσεως ἐξεχύθη παντοῦ καί κατέλαβε καί τήν Δύση καί τήν Ἀνατολή;

Ἄφησε ὁ Μέγας Ὁμολογητῆς τήν Κωνσταντινούπολιν καί τήν Κύζικον μέ πόνον ψυχῆς καί ἔρχεται στήν Ἀφρικῆ γιά νά ἐνωθῆ καί νά ἀγωνισθῆ μέ τοὺς ἐκεῖ εὐρισκομένους Ὀρθοδόξους = **"ἐκεῖσε ἐπιφοιτᾶ, συνηγορίαν δώσων τοῖς ὀρθοδόξοις"**.

Οἱ Μονοθελητές τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῶν ὁποίων προΐσταται ὁ Σεργιος, ὀνομάζονται προστάται τῆς ἀσεβείας ἀπό τόν βιογράφο τοῦ Ἁγίου. Τήν κοινωνίαν τῶν προστατῶν τῆς ἀσεβείας φεύγει ὁ ἅγιος Μάξιμος.

Θά χρειαζόταν, ἀγαπητοί πατέρες μου, μεγαλύτερος σεβασμός στόν Μεγάλο Ὁμολογητῆ Ἅγιο τῆς Ἐκκλησίας μας. Καί μόνον ἡ προσωνυμία Ὁμολογητῆς θά ἔπρεπε νά σᾶς κάνη πιό προσεκτικούς. Ἀγωνίζεται ὁ Ἅγιος ἐναντίον τῆς αἰρέσεως τοῦ Μονοθελητισμοῦ, τῆς πονηρᾶς καί ἀποτρόπαιας δόξας, πού τόσο πολύ τάραξε τήν Ἐκκλησία, γιά νά σώσῃ τοὺς χριστιανούς, ἀπό τό **"μύσος"** = τόν μολυσμόν τῆς

αίρέσεως, γιατί πολλοί παρασύρονταν στην απώλεια και στην καταστροφή.

Γιαυτό διίσταται της κοινωνίας των Μονοθελητών, διακόπτει την κοινωνία, φεύγει και ένώνεται με τους Ὁρθοδόξους της Ἀφρικής, τους οποίους και στηρίζει στην Πίστιν. Στην Ἀφρική, όπου ἔρχεται εὐρίσκει και τόν ἄλλον μεγάλο φυγά, τόν "Ἅγιον Σωφρόνιον, πού ἦταν ἀκόμη Μοναχός. Καί μαζί ἀγωνίζονται ὑπέρ της Ὁρθοδοξίας. Γιατί γίνεται φυγάς και ὁ "Ἅγιος Σωφρόνιος, ὅπως και ὁ "Ἅγιος Μάξιμος, μήπως γιατί κοινωνοῦσε με τους Μονοθελητές; (Βλ. και Π. Τρεμπέλα, "Δογματική", Τόμ Β', σελ. 368, "**μόνοι δύο Μοναχοί ἀντέστησαν κατ' αὐτῆς (τῆς αἵρέσεως), ὁ Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής και ὁ Σωφρόνιος, περί οὗς συνήχθησαν και πᾶσα ἡ τό γνήσιον φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας διαφυλάττουσα μερίς τοῦ ποιμνίου**")

Βλέπουμε ἀπό τά ἀνωτέρω ὅτι δέν ἔχουν ἔτσι τά πράγματα, ὅπως τά παρουσιάζει ἡ Ἱερά Μονή Γρηγορίου ἀλλά διαστρεβλώνει και τά λεγόμενά μας. Ἀπό τήν ἀρχή της κηρύξεως της Μονοθελητικῆς αἵρέσεως **ἀνθίστανται οἱ "Ἅγιοι, γίνονται φυγάδες ὡς ἀληθεῖς Μοναχοί.** Διακόπτουν τήν κοινωνία με τους Μονοθελητές και κατορθώνουν και συγκαλοῦνται Τοπικές σύνοδοι, (τό 634 στά Ἱεροσόλυμα, ἀπό τόν "Ἅγιο Σωφρόνιο πού εἶναι πλέον πατριάρχης, τό 641 ἐπί πάπα Ἰωάννου Δ' στή Ρώμη, τό 646 στήν Καρχηδόνα και πάλι τό 649 στή Ρώμη με τόν "Ἅγιο Μαρτίνο τόν Μάρτυρα και Ὁμολογητή, πρό της ΣΤ' Οἰκουμενικῆς. Οἱ Τοπικές αὐτές Σύνοδοι καταδικάζουν τόν Μονοθελητισμό. **Και πρὶν ὅμως ἀπό αὐτές τίς Συνόδους, ὅπως ἀποδείξαμε, οἱ "Ἅγιοι δέν ἔχουν καμία κοινωνία με τους ὑποδίκους αἰρετικούς. Θά ἦταν ἐξάλλου παράλογο νά ἀγωνίζονται νά συκληθοῦν Σύνοδοι και ταυτόχρονα νά ἔχουν κοινωνία με τους αὐτούς πού ἀγωνίζονται νά καταδικάσουν και με αὐτούς οἱ ὅποιοι τους διώκουν και ἐξαιτίας τοῦ διωγμοῦ γίνονται φυγάδες στήν Αἴγυπτο!**

Ἄν ἔτσι ἔχουν ὅλα αὐτά, ἀνατρέπονται τά αἰόλα ἐπιχειρήματα της Μονῆς Γρηγορίου, πού θέλουν τους Ἁγίους κοινωνικούς πρὸς τους αἰρετικούς Μονοθελητές!!! Ἐτσι ἐξηγεῖται και ἡ προσπάθεια πάση θυσία νά διαβάλλουμε τήν ἀξιοπιστία αὐτῶν πού τολμοῦν νά μᾶς ἐλέγξουν!... Λέγοντας ὅτι κηρύσσουν κακοδοξίες και γυμνῆ τῆ κεφαλῆ αἵρεσιν! Ἀκόμη και με διαστροφή τοῦ βίου τῶν μεγάλων Ὁμολογητῶν Ἁγίων!...

Ἐμεῖς γνωρίζουμε πολύ καλά ὅτι:

"Εἰ δέ και πάνυ ὀλίγοι ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ και εὐσεβείᾳ διαμείνωσιν, οὗτοι εἰσὶν Ἐκκλησία".

Ἐμεῖς εἴμαστε σίγουρα ἐνωμένοι με τήν Ἐκκλησία. Κατέχουμε αὐτό πού πάντα, παντοῦ και ὑπό πάντων ἐπιστεύθη. Εἴμαστε ἡ ἀκαινοτόμητη Ἐκκλησία, γιατί στοχοῦμεν ἐπόμενοι, τῷ συνόλω, τῇ ἀρχαιότητι, τῇ συμφωνίᾳ.

Τί εἶστε ἐσεῖς, καλά κάνετε και ἔχετε κάθε λόγο νά ρωτᾶτε ἐναγωνίως, γιατί σᾶς τίπτει φοβερά ἡ συνείδησή σας λόγῳ της μεγάλης προδοσίας της Πίστεως.

Ἐπιστρέψτε στίς βάσεις, στήν ἐνιαία Παράδοση και Πίστη της Ἐκκλησίας, γιά νά κοινωνήσουμε μαζί σας και μή προσπαθῆτε νά δικαιολογήσετε πάση θυσία τά ἀδικαιολόγητα.

5. Περί τῶν μυστηρίων τῶν αἰρετικῶν

Περί τῶν μυστηρίων τῶν αἰρετικῶν, ἔχουμε νά σημειώσουμε τά ἑξῆς: Ἐκεῖνος ὁ ἱερωμένος, μέχρι και τοῦ πατριάρχου, πού πέφτει στήν αἵρεση, κατά μέν τους Ἱερούς Κανόνες εἶναι καθηρημένος (Ρ.ῤ. 99, 997), γιά δέ τήν ἐκκλησιαστική πράξη καθαιρετέος και ἀναθεματιστέος. Τά δέ μέχρι της τελεσιδίκου καταδίκης του τελούμενα μυστήρια εἶναι ἰσχυρά, καθ' ὅτι αὐτός ὁ Κύριος της Ἐκκλησίας Ἰησοῦς Χριστός ὁ Θεός "ἐνεργεῖ" ταῦτα, ἀκόμη και με ἀναξίους, ἥτοι **"εἰ και αὐτοί εἶεν ἀνάξιοι, διά τό σωθῆναι τόν λαόν"** (Ἰωάννου Χρυσσοστόμου, Ρ.ῤ. 62, 610).

Αὐτό λέγει ἡ Ζ' Ἁγία Οἰκουμενική Σύνοδος με τόν Πρόεδρόν της, τόν πολύν "Ἅγιον Ταράσιον, μετά ἀπό διεξοδική διερεύνηση τοῦ θέματος, προκειμένου περί τοῦ θείου Μυστηρίου της Ἱερωσύνης και τονίζει τά ἑξῆς:

"Τί λέγετε περί Ἀνατολίου (Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως); Οὐχί ἔξαρχος (Πρόεδρος) της Ἁγίας τετάρτης (Οἰκουμενικῆς) Συνόδου ἐγεγόνει; Καί ἰδοῦ ὑπό Διοσκόρου τοῦ Δυσεβοῦς ἐκεχειροτόνητο, παρόντος και Εὐτυχοῦς (τοῦ αἰρεσιάρχου). Καί ἡμεῖς γοῦν δεχόμεθα τους ἀπό αἰρετικῶν χειροτονηθέντας, ὡς και Ἀνατόλιος ἐδέχθη (ἐγένετο δεκτός ἀπό τήν Δ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον). Καί αὖθις ἀληθῶς φωνή Θεοῦ ἐστίν, ὅτι οὐκ ἀποθανοῦνται τέκνα ὑπέρ πατέρων, ἀλλ' ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ ἀμαρτία ἀποθανεῖται· και ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν ἡ χειροτονία" (Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Μὰδῦᾶ, 12, 1042) τούτων. Συνεπῶς και τά τελούμενα δι' αὐτῶν θεῖα Μυστήρια, ἐφ' ὅσον κατά τά ἄλλα τελοῦνται κανονικῶς.

Καί αὐτά ἰσχύουν μέχρι τῆς τελεσιδίκου κατακρίσεως καί ἀναθεματισμοῦ τῆς κηρυττομένης αἵρέσεως καί τῶν ἀμετανοήτων ὁπαδῶν αὐτῆς πεπτωκότων αἵρετικῶν. "Ἐάν δέ συνοδική ἐκφώνησις γένηται" ἤτοι ἐκδοθῆ καί ἀνακοινωθῆ ἀπόφασις Οἰκουμενικῆς ἢ Οἰκουμενικήν ἰσχύν ἔχουσης Συνόδου κατακρίνουσα καί ἀναθεματίζουσα τήν αἵρεσιν καί τούς αἵρετικούς, "καί ὁμόνοια τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ Ὁρθοδοξίᾳ (Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Μὰδῦᾶ, 12, 1050) τότε δέν ἔχουν οἱ αἵρετικοὶ θεῖαν Χάριν καί Θεῖα Μυστήρια τοῦ Χριστοῦ. Γιαυτό τό λόγο τότε "ὁ τολμῶν ἀπό τῶν βεβήλων αἵρετικῶν χειροτονεῖσθαι τῇ καθαιρέσει ὑποπεσεῖται" (Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Μὰδῦᾶ, 12, 1050). Δηλαδή, καθαιρεῖται καί ἀποβάλλεται τῆς ἱερατικῆς θέσεως καί τάξεως, ἐπειδὴ παρακοῦει στήν Ἐκκλησία καί ἐπειδὴ δέν ἔχει ἱερατική Χάριν καί ἐκκλησιαστική χειροτονία, ἀλλά ἐξωεκκλησιαστική μίμηση (Μ. Βασιλείου, Ρ.ῦ. 32, 1029) κατὰ τήν ὁποίαν θεῖον ἐκκλησιαστικόν "οὐδέν γίνεται", ὡς λέγει ὁ Μ. Βασίλειος, ἀλλά ψευδοχειροτονία ἐξωεκκλησιαστικῶν ἀνθρώπων ἀσεβῶν καί βεβήλων!

Ἐξυπακούεται ὅτι ὅλα αὐτά τά οἰκονομεῖ ἡ Ἁγία Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία ἀποφασίζει καί δέχεται ἢ ἀπορρίπτει, δικαιώνει ἢ ἀναθεματίζει. Καί, βεβαίως, πρέπει νά ἔχουμε πάντοτε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἀναθεματίζονται ἀπό τήν Ἁγίαν Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον οἱ ἐν γνώσει κοινωνοῦντες τῆς αἵρέσεως. (Βλ. Συνοδικόν τῆς Ἁγίας καί Οἰκουμενικῆς Ζ' Συνόδου, Τριῶδιον, 6' ἐκδοσις "Ἀποστολικῆς Διακονίας", Ἀθήναι, 1993 σελ. 148. Βλέπετε, λοιπόν, ἀγαπητοὶ πατέρες, ὅτι ἐδῶ συμφωνοῦμε, γιατί ἤδη στήν ἀπάντησή μας γράψαμε ὅτι ἡ Ἁγία Ἐκκλησία ὅλα τά οἰκονομεῖ, ἀποφασίζει, δέχεται ἢ ἀπορρίπτει, δικαιώνει ἢ ἀπορρίπτει, πράγμα τό ὁποῖο φαίνεται ὅτι σᾶς διέφυγε!).

Αὐτά διδάσκουν καί οἱ Ἱεροὶ Κανόνες στούς ὁποίους καί σεῖς παραπέμπετε, ἀγαπητέ μου π. Βασίλειε, Α' καί Γ' τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί Α' τῆς Ζ'.

Αὐτή εἶναι ἡ ἐκκλησιολογία τήν ὁποίαν ἐκφράζουμε καί ἐμεῖς οἱ ἔσχατοι, ἀλλά πρὶν ἀπό ἐμᾶς ἐξέφρασεν ὁ Μέγας ἡγέτης μας πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομος, "Ὅστις ἐξορίσθῃ δις καί ἔπαθεν διὰ τήν Ὁρθόδοξον Πίστιν ὡς οἱ παλαιοὶ Πατέρες. (Βλ. σχετικά τά θαυμάσια βιβλία Πρῶν Φλωρίνης Χρυσοστόμου, "Ἀπαντα", τόμοι 2, Ἀθήνα 1997, Θεοδωρήτου Ἱερομονάχου, "Διάλογοι τῆς Ἐρήμου περὶ Οἰκουμενισμοῦ", Ἀθήναι 1971, τοῦ ἰδίου "Τό Ἀντίδοτον", Ἀθήναι 1990, τό μνημειῶδες ἔργο τοῦ Ἀ. Δελήμπαση "Πάσχα Κυρίου", Ἀθήνα 1985 καί τό πλῆθος τῶν ἐξαιρετικῶν ἐργασιῶν τῶν πατέρων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κυπριανοῦ ἐπὶ τοῦ ζητήματος.

Ἰδιαιτέρη ἀναφορά πρέπει νά γίνῃ στό ὠραιότατο σύγγραμμα τοῦ Ἱερομονάχου Εὐθυμίου Τρικαμηνᾶ "Ὁσῖος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης", Βίος- σύντομη διδασκαλία καί σύγκρισις μέ τήν σημερινή Ἐκκλησία, Λάρισα 2000, στό ὁποῖο παρουσιάζεται ὀρθοδόξως ἡ Πατερική διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου καί δίνονται οἱ ἀντίστοιχες Ὁρθόδοξες λύσεις στά θέματα πού ἀπασχόλησαν καί τή μελέτη μας αὐτή).

Τό ὅτι βέβαια ὑπῆρχε πάντα μέσα στήν Ἐκκλησία τό πρόβλημα τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν μυστηρίων τῶν τελουμένων ὑπό ὑποδίκων αἵρετικῶν τό βλέπουμε καί ἀπό τά κατωτέρω παρατιθέμενα κείμενα:

"... τοῖς μὲν καταπεπτωκόσι καί προΐσταμένοις τῆς ἀσεβείας, συγγινώσκειν μὲν μετανουοῦσι, μὴ διδόναι δέ αὐτοῖς τόπον Κλήρου. Τοῖς δέ μὴ ἄθετοῦσι μὲν τῆς εὐσεβείας, παρασυρεῖσι δέ δι' ἀνάγκην καί βίαν, ἔδοξε δίδοσθαι μὲν συγγνώμην, ἔχειν δέ καί τόν τόπον τοῦ Κλήρου, μάλιστα ὅτι ἀπολογίαν πιθανήν ἐπορίσαντο, καί ἔδοξε τοῦτο πῶς οικονομικῶς γεγενῆσθαι· διαβεβαιώσαντο γάρ μὴ μεταβεβλήσθαι εἰς ἀσέβειαν. Ἴνα δέ μὴ κατασταθέντες τινές ἀσεβέστατοι διαφθείρωσι τὰς Ἐκκλησίας, εἴλοντο μᾶλλον συνδραμεῖν τῇ βίᾳ καί βαστάσαι τό βάρος ἢ λαοῦς ἀπολέσθαι." (Μ. Ἀθανασίου, ἐπιστολή Β' πρὸς Ρουφινιανόν, βλ. Ἱερὸν Πηδάλιον Ἀγίου Νικοδήμου, ἐκδοσις 1908, σελ. 559 ἐπ.)

*Ἐρμηνεῖα τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου
ἀπό τόν Ἁγιὸν Νικόδημον:*

"Ἐπειδὴ ἐρωτᾶς ἐκκλησιαστικῶς διὰ ἐκείνους ὅπου ἐκοινώνησαν τοῖς αἵρετικοῖς, εἶτα δέν ἔμειναν τῇ αὐτῶν αἵρέσει μέχρι τέλους, ἀλλὰ μετενόησαν, ἤξευρε, ὅτι ἔγιναν περὶ τοῦ ζητήματος τούτου διάφοροι Σύνοδοι εἰς διαφόρους τόπους, καί εἰς τήν Ἑλλάδα καί εἰς τήν Ἰσπανίαν καί εἰς τήν Γαλλίαν καί ἐκεῖνο ὅπου ἐδῶ ἀπεφασίσθη ἀπό ἡμᾶς, ἀπεφασίσθη ἀπό ὅλους ἐκείνους. Καί λέγομεν λοιπόν, ὅτι ὅσοι ἱερωμένοι ὄχι μόνον ἐσυγκοινώνησαν τοῖς Ἀρειανοῖς, καί ὠμολόγησαν ὅτι φρονοῦν ὅσα φρονοῦσι καί αὐτοί, ἀλλ' ἔγιναν μέ αὐτούς καί προστάται τῆς αἵρέσεως, ὥστε ὅπου νά παρακινουσι καί ἄλλους νά ἔρχωνται εἰς τόν Ἀρειανισμόν, οὗτοι ὅταν ἐπιστραφῶσιν εἰς τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, πρέπει νά τούς δεχώμεθα, ὄχι ὁμῶς νά τούς ἀφίνωμεν καί εἰς τόν βαθμόν τῆς ἱερωσύνης, ἀμῆ ὡς λαϊκοῦς νά τούς ἔχωμεν πλέον."

Στήν α' πράξιν τῆς Ζ' Συνόδου Σάββας ὁ ἡγούμενος τῶν Στουδίων ἐπεχείρησεν ἐκ τῆς περιόδου τῆς ἐπιστολῆς ταύτης νά ἀποδείξῃ, ὅτι δέν πρέπει νά γίνωνται δεκτές οἱ παρά τῶν αἵρετικῶν χειροτονίες, πρὸς τόν ὁποῖον ἀντέτεινεν ὁ Ἅγιος Ταράσιος, ταῦτα ἐπὶ λέξει εἰπών: **"Ὁὐ περὶ παντός ἐπιστρέφοντος ἀποφαίνεται ὁ Πατήρ μὴ δεχθῆναι, ἀλλὰ περὶ τῶν πρωτάρχων τῆς αἵρέσεως, καί τῶν ἐμπαθῶς ἐγκειμένων, καί ρήμασι μὲν σχηματιζομένων τήν ἀλήθειαν, περὶ δέ τόν νοῦν κακουρούντων...**

"Ὅθεν μετὰ ταῦτα εἰπόντος πάλιν τοῦ Ταρασίου "Τὴν ἀκρόασιν ἐποιησάμεθα τῶν πατρικῶν ἐνταλμάτων. Τί οὖν δεῖ δέχεσθαι τοὺς ἐξ αἰρετικῶν χειροτονηθέντας;"

"Ἡ ἀγία Σύνοδος εἶπε, ναί, Δέσποτα, ἤκροασάμεθα καὶ δέον δέχεσθαι.

(Καὶ προσθέτει ὁ Ἅγιος Νικόδημος: "Ὅρα καὶ τὸν ξη' ἀποστολικόν. Σημείωσαι ὅμως ὅτι οἱ εἰκονομάχοι οὗτοι καὶ πάντες οἱ ἄλλοι αἰρετικοί, τῶν ὁποίων τὰς χειροτονίας ἐδέχθη ποτὲ ἡ Ἐκκλησία, κατ' οἰκονομίαν καὶ συγκατάβασιν, καὶ ὄχι κατὰ ἀκρίβειαν, οὗτοι, λέγω, ἦσαν ὀρθῶς καὶ κατὰ τὸν τύπον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας βεβαπτισμένοι. Δι' ὃ καὶ ἡ Ἐκκλησία, καθὼς ἐδέχθη τὸ βάπτισμα αὐτῶν, οὕτως ἀκολουθῶς ἐδέχθη καὶ τὰς αὐτῶν χειροτονίας, οἱ δὲ Λατῖνοι καὶ οἱ ἐξ αὐτῶν, καὶ ὅσοι ἄλλοι τοιοῦτοι, δὲν εἶναι ὀρθῶς βεβαπτισμένοι. Δι' ὃ καὶ ἡ Ἐκκλησία, καθὼς δὲν ἐδέχθη τὸ βάπτισμα αὐτῶν, ὅπερ ἐστὶ πρῶτον τῶν Μυστηρίων, πολλῶ μᾶλλον δὲν δέχεται τὰς χειροτονίας αὐτῶν. Διὰ τοῦτο χρεῖα εἶναι αὐτοῖ νὰ βαπτισθοῦν καὶ νὰ χειροτονηθοῦν ἀπὸ Ὁρθοδόξους ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς. Πηδάλιον, Ἁγίου Νικοδήμου, ὁ.π. σελ. 561, ὑποσ. 1 .

"... Ἐκεῖνοι δὲ πάλιν ὁποῦ ἐσυγκοινωνήσαν εἰς τὴν αἵρεσιν ταύτην ὄχι μὲ γνώμην ἐλευθέραν καὶ ἐκούσιον, ἀλλὰ μὲ βίαν καὶ στενοχωρίαν, ἐφάνη εὐλογον καὶ συγχώρησις εἰς τούτους νὰ δίδεται, ὅταν ἐπιστραφῶσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὸν τόπον τοῦ κλήρου πάλιν νὰ ἔχωσιν. Ἦτοι, καθὼς ἦτον πρῶτον ἱερεῖς, ἔτσι καὶ πάλιν νὰ μένωσιν ἱερεῖς. Εἶναι δὲ ἀξιοι συγχωρήσεως, ὄχι μόνον διότι ἐβιάσθησαν ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν οἰκονομίαν, ὁποῦ λέγουσι πῶς ἔκαμαν· διότι, ἀπολογοῦνται, πῶς δὲν ἐσυγκοινωνήσαν τῇ αἵρέσει κατὰ ἀλήθειαν, ἀλλὰ μόνον κατὰ προσποίησην, καὶ τοῦτο δι' οἰκονομίαν καὶ συγκατάβασιν, διὰ νὰ μὴ διωχθοῦν δηλ. τελειῶς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοὶ καὶ ἀντ' αὐτῶν κατασταθῶσιν ἀσεβέστατοι ἄλλοι καὶ φθείρωσι τελειῶς τοὺς ὀρθοδόξους. Ὅθεν ἐπρόκριναν νὰ ὑπομείνουν τὸ βάρος τῆς κατ' ἀνάγκην ἀρνήσεως, καὶ νὰ μὴ ἀπολεσθῇ τὸ πλῆθος τῶν ὀρθοδόξων. (Ἁγίου Νικοδήμου, ἐρμηνεία στὴν ἐπιστολὴ τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου, ὁ.π. σελ. 561).

Τὰ αὐτὰ γράφει ὁ Θεῖος Πατήρ, δεύτερος Χρυσόστομος, Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης εἰς τὸ Ἱερὸν Πηδάλιον γιὰ τοὺς ὑποδίκους αἰρετικούς: Προλεγόμενα ἐν γένει περὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, λθ' ι,"Ὅτι τὰ περισσότερα ἐπιτίμια, τὰ ὑπὸ τῶν κανόνων διοριζόμενα, τρίτου προσώπου ὄντα, προστακτικῶς μὴ παρόντος, ἐξ ἀνάγκης χρειάζονται καὶ θ' πρόσωπον παρόν (ὅπερ ἐστὶν ἡ σύνοδος) διὰ νὰ ἐνεργηθοῦν."

Τὸ κείμενο πού ἀναφέρουμε γιὰ τὴν τιμωρία τῶν κληρικῶν τῶν κοινωνησάντων μὲ τοὺς εἰκονομάχους αἰρετικούς βεβαίως καὶ ἀναφέρεται στὴ σύνοδο τοῦ 843 καὶ δὲν τὸ παραποιήσαμε, ἀλλὰ καὶ πάλι ἀποκρύπτете ὅτι εἶχε μεσολοβήσει ἡ εἰκονομαχικὴ Σύνοδος τοῦ 815 καὶ εἶχε ἀκυρώσει τίς ἀποφάσεις τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς. Ποιὰ Σύνοδος ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσουν οἱ καθαιρεθέντες κληρικοί κατὰ τίς θεωρίες σας; Ἐκεῖνη τοῦ 754 τὴν εἰκονομαχικὴ, τὴν τοῦ 789 ἢ τὴν τοῦ 815; Ἐκ τῶν ὑστέρων εἶναι εὐκολο νὰ λέτε ὅτι ἡ Ζ' εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Σύνοδος!

"Ὅμως ἡ συνειδησις τοῦ Ὁρθοδόξου πληρώματος πού συντάσσεται μὲ ὅ,τι πάντοτε, παντοῦ καὶ πάντα ἐπιστεύθη εἶναι τὸ κριτήριον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὄχι ὁ δικός σας ἀχρικαιρισμός.

Γιαυτό ἐπιβάλλεται ἡ ἀποτειχίσις ἀπὸ τοὺς κακοδόξους καὶ ἡ διακοπὴ τῆς κοινωνίας μὲ τοὺς κηρύσσοντες αἵρεσιν πρό συνοδικῆς διαγνώσεως κατὰ τὰ προεκτεθέντα καὶ σύμφωνα με τοὺς ΛΑ' Ἀποστολικὸν Ἱερὸν Κανόνα καὶ ΙΕ' τῆς ΑΒ'.

Κατὰ τὸν Ἅγιον Θεόδωρον τὸν Στουδίτην ὁ καιρός τῆς διακοπῆς τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἀποτειχίσεως ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς εἶναι "Καιρός Ὁμολογίας, καιρός ἐνστάσεως, καιρός ἀθλήσεως, τυχόν καὶ ἄλλων παθημάτων· ἀλλὰ καὶ στεφάνων καὶ δόξης ἐπουρανίου" (P.ῶ. 99, 1013 B).

Καὶ κυρίως γιὰ μᾶς, τοὺς ἱερεῖς καὶ ποιμένες, ἰσχύει τὸ τοῦ Μεγάλου Ὁμολογητοῦ: " ἐάν οἱ ἱερωμένοι ἀπαξ ἀλώθησαν ἀπὸ τὴν αἰρετικὴν κοινωνία, ἔχει ὀρισθεῖ γι' αὐτούς νὰ ἐμποδίζονται ἀπὸ τὴν ἱερουργία..." Καὶ τὸ σημαντικότερο πού ξεκαθαρίζει τὰ πράγματα, ὅτι ὀφείλουν οἱ Ὁρθόδοξοι πρό συνοδικῆς διαγνώμης νὰ ἀποτειχισθοῦν ἀπὸ τοὺς κακοδόξους αἰρετικούς, (σήμερον Νεοσημερολογίτες-Οἰκουμενιστές), εἶναι αὐτό πού λέγει ὁ Ἅγιος στὴ συνέχεια!

"Γιατί πῶς διαφορετικὰ θὰ φανῇ ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα σέ ἑκείνους πού πρόδωσαν τὴν ἀλήθεια καὶ σέ ἑκείνους πού τίμησαν τὸ ἱερατικὸν τοῦς ἀξίωμα; Πῶς γὰρ φανείη τὸ διάφορον τῶν προδοσάντων τὴν ἀλήθειαν καὶ μὴ; Πῶς θὰ φανῇ ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα σέ ἑκείνους πού ἠθλησαν μὲ γενναιοῦτητα καὶ σέ ἑκείνους πού δὲν θέλησαν νὰ πάθουν οὔτε τὸ παραμικρὸ γιὰ τὸ καλὸ (γιὰ τὴν πίστη);" (P.ῶ. 99, 1636-7).

Σύμφωνα μὲ τὰ ἀνωτέρω, ἀρκοῦσε τὸ γεγονός ὅτι καταστράφηκε ἡ ἐορτολογικὴ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ Ἐορτολογίου καὶ τὸ σχίσμα πού δημιουργήσατε γιὰ νὰ ἀποτειχιστοῦν οἱ πιστοὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί. Τὸ ὅτι σιγά-σιγά ἀποκαλύπτονταν καὶ οἱ ἄλλες προγραμματισμένες προδοσίαι τῆς οἰκουμενιστικῆς ἐγκυκλίου τοῦ 1920, αὐτὸ δικαίωσε καὶ δικαιώνει μέχρι σήμερα, τὴν ἀποτειχίση μᾶς, ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς.

Τὰ πρακτικὰ τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου μαρτυροῦν ξεκάθαρα ὅτι ὀφείλουν οἱ πιστοὶ νὰ ἀποτειχίζονται ἀπὸ τοὺς κακοδόξους ποιμένες πρό Συνοδικῆς Διαγνώμης. Βεβαίως καὶ κηρυσσόταν τότε ἡ εἰκονομαχικὴ αἵρεσις, ἡ ὁποία ἀναθεματιζόταν ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους καθημερινά.

Καὶ σήμερα ἀναθεματίζεται καθημερινά ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους ὁ Νεοσημερολογιστικὸς Οἰκουμενισμός. Ἰδιαίτερα καὶ μεγαλοφῶνως ἀναθεματίζεται ὁ Νεοσημερολογιστικὸς καὶ ὁ

Οικουμενισμός τήν Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας στίς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες μας, ὅταν διαβάζεται τό Συνοδικό τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἔχει ἀναθεματισθεῖ ἐπισήμως καί ἀπό τήν Σύνοδο τῶν Ὁρθόδοξων Ρώσων τῆς Διασποράς τοῦ Ἁγίου Πρωθιεράρχου Φιλαρέτου τό 1983 καί ἀπό τήν ἡμετέρα σύνοδο τοῦ Ἁγίου Προέδρου μας Ἀρχιεπισκόπου Χρυσόστομου. (Βλ. σχετικά καί "Ὁρθόδοξος Μαρτυρία", ὑπό Καλλινίκου Ἱερομονάχου, Ἀγιορείτου, "Ἅγιον Ὄρος", 1985, σελ. 69 καί ἰδιαίτερα 80 καί 81).

Σέ ἀπάντηση τῶν κατηγοριῶν σας γιά τόν Ἅγιο αὐτό Ἀρχιεπίσκοπο σᾶς παραθέτουμε πρός προσκύνηση τό ἀδιάφθορο Λεῖψανό του καί τά θαύματα πού ἤδη σημειώνονται καθημερινά. (Γιά τόν ἄλλο μεγάλο Ἅγιο τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασποράς, Ἅγιο Ἰωάννη τόν Μαξίμοβιτς, κυκλοφορεῖ σύντομα βιβλίό ἐκ πεντακοσίων σελίδων, ἀναφερόμενο στά ἀμέτρητα θαύματά του). Σήμερα, ὄντως, κοινωνεῖ ὁ Ἐπίσκοπος Μάρκος τῆς Γερμανίας μέ τό Σερβικό Πατριαρχεῖο καί γι'αυτό δέν ἔχουμε κοινωνία μέ τούς Ρώσους. Καί οἱ Πατέρες τῆς Συνόδου τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ θά πρέπη νά διακόψουν τήν κοινωνία μαζί τους ἢ θά πρέπη νά συστήσουν στούς Ρώσους νά διακόψουν τήν ἀμέσως τήν κοινωνία μέ τούς Σερβους, γιά νά μὴν ἐκτίθεται ὁ θαυμάσιος ὁμολογιακός τους ἀγώνας.

Ἡ πρότασή σας γιά τήν ὑπαγωγή μας στόν Λατινόφρονα κ. Χριστόδουλο, μόνον ὡς ἀστειότης μπορεῖ νά ἐκληφθῇ...

**Ἡ μεγαλύτερη πτώση στόν 21ο αἰῶνα
τοῦ Λατινόφρονος καί Οἰκουμενιστοῦ**